

ΜΑΥΚΕΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

81 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρω και Αλβανία)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού έν όφει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΙΔΡΩΣ ΤΗΣ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Δύνασθε να απαλλαγείτε από την επί-
δροσιν, κακοσμίαν και καταστροφην
ένδυμάτων διά της χρησιμοποίησης
του ένεργητικού και άβλαβους Αμε-
ρικανικού Άντι-Ίδρωτικού

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

ΧΡΗΣΙΣ: Σταματά τόν ιδρώτα έφ'
δσον τώ μεταχειρίζεσθε, μιá επάλειψις
άφ' έσπερας την ώρα του ύπνου άφου
προηγουμένως πλύνετε και σκουπίσετε
τό μέρος σάς έξασφαλίζει την διακο-
πήν διά 3 ήμέρες.

Πωλείται εις όλα τά Φαρμακεία, Α-
ρωματοπωλεία, Κομμωτήρια κλπ. καλά
καταστήματα της Ελλάδος.

Άποκλειστική χονδρική πώλησις
δι' όλην την Ελλάδα:

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΑΡΙ 10.-ΑΘΗΝΑΙ

Διαρκής Παρακαταθήκη:

Διά την Μακεδονίαν Διά την Πελοπόννησον

Α. ΤΖΩΝΟΣ Π. ΠΙΤΣΙΝΟΣ

Έρμου 16 Ρήγα Φεραίου 67

Θεσσαλονίκη Πάτρας

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

Οί έν Δευκωσία της Κύπρου ά-
ναγνώσται μας άς ζητήσουν τό
«Ημερολόγιον του «Μπουκέτον»
άπό τόν αντιπροσώπον μας κ. Γ.
Υψηλάντην Βιβλιοπωλείον «Αί
Μοΐσαι».

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ την άρίστην ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ DOCTEUR PIERRE

Διότι:
Λευκαίνει τά δόντια

Τονώνει τά ούλα και

δέν φθείρει τό ΣΜΑΛΤΟ

ώς μη περιέχουσα ΣΑΠΩΝΑ

MAISON

DU

DOCTEUR PIERRE

PARIS-NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΘΗΝΑΙ

ΟΤΙ ΠΟΘΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γούστο, Κοιμήσις, Χάρι, Φτήνια

Μόνον στό

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

FANNY DAVID, ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΩΣ 34

ΓΑÇΟΝ ΑΠΟ 200-350

Καλλιτεχνικόν έργαστάσιον γυναικείων πλιν
ΚΙΚΗΣ Π. ΒΡΑΧΝΟΥ (ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ)
Οδός Βουλής 5. - Τηλέφ. 6-38

Η μεγαλύτερα επιτυχία της SAISON. Άποκλειστική αντιπροσω-
πειζ τών μεγαλύτερων καταστημάτων των Παριζίων.
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

Τά καλυντικά και
τα τών παγκοσμίων
έργαστασιών δά τά
μέ τας λογικώτερας
εις τό Μυροπώλειον

ΕΜΜ. Ι. ΦΛΕΡΙΑΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (Στό «Έρμου»

ΠΟΛΗΣΙΣ ΔΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΚΕ

Ζητήσατε παντού βερμ

όντων

«RITTA»

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Επιδ

τιαν Έμπειρήτης της Ιατρικ

νικής του Καθηγητού κ. Γα

τεινού. Δέχεται καθ' έκα

Κεφαλληνίας 15.

Ώραι 8-10 π.μ. και 4-6

Η ΔΙΣ ΣΠΙΝΕΛΛΟΥ

ΕΙΝΕ

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ

«Είμαι καταιγισμένη από τ

λέγει ή μεγάλη καλλιτέχ

μαρία αυτή άρωματισμένη

λείπει εις 5 λεπτά τά δια

τά χροΐδια και τις τρίχες, κ

τας τό δέμα άσπρο και μι

χειρίζεται, όσως βγαίνει

από τήν άναφύσην και άφ

φιλωτικά, τά όποια αρωμα

ζονται και τά όποια άποδ

ρέσονται όσπιάς. Τό τάκ

πρωτομικρον από τό έξω

ποιον προκαλεί σπινάκια

και τήν άναφύσην και άφ

δερμα μικρά μαύρα σπινά

πλεον τό τάκ

λνει τις τρίχες, με

Κάθε γυναίκα κομψή και

νά έχη δερμα άσπρο και

ποιμνόν, πρέπει να μετα

τάκ

Τό τάκ

λείται εις όλα τά κατα

δρχ. 40. Είνε μοναδική

ή τιμή της εις τήν

Γεν. Άντιπροσώπου

Πέτρος Δουράκης

Διαρκής Παρακαταθήκη

Στόκ Περασάδου. - ΑΘ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΠΕΣΠΟΝΙΔΕΣ

Δοκιμάσατε και διά πισ

ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΜΑΡΚΟΥ Γ. ΡΕΒΕΛΑ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙ

διατηρεί τό δέμα δροσερό

νικόν, εξαλείφει πανάσ

πυώδη εξανθήματα του

ΠΡΟΣΟΧΗ εις τό όνομα

σχόντων έξω με τήν

Γαργαρίαν Ρεβελάν. Π

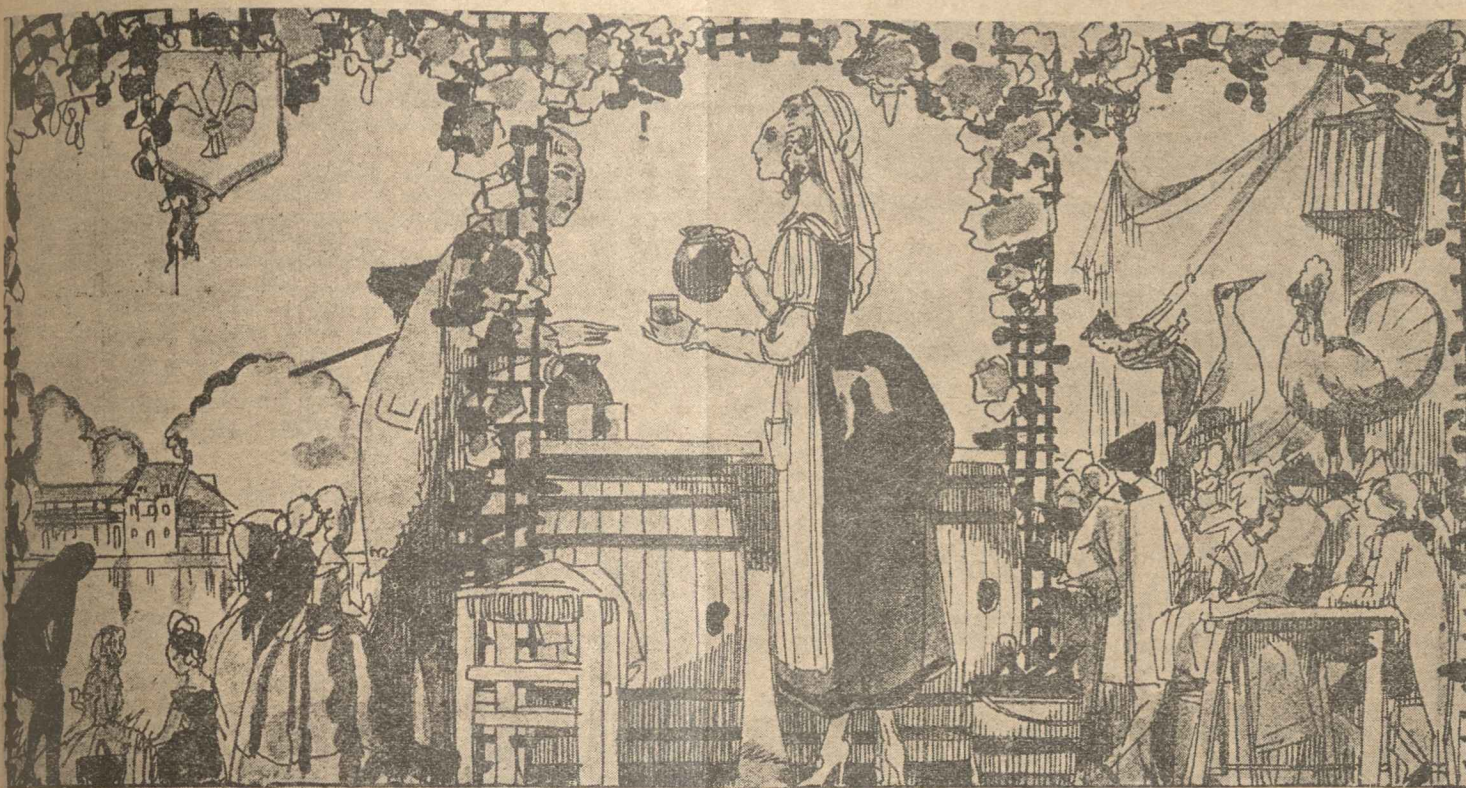
μακία και Καταστήμα

λίας, Κεντρική Άποθή

19 Μαΐου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

445

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου και τέλος)

Πώς μπορεί να ξέρη τί συμφορές και τί δυστυχίες τόν περι-
μένουν ακόμα;

Ανά βδομάδες πέρασαν. Τό μικρό εινε του θανάτου. Οί γιατροί
άπέλιπταν πιά. Ο κύριος Ζαχαρίας γυρίζει μέσα στο σπίτι σαν
πυλώ, ποθεί φυγει πάλι ο ύπνος, χλώμιασε κι' αδυνάτισε κι'
αυτός, φαίνεται σαν να γέρασε μέσα σ' ένα μήνα, τόν μήνα αυτόν
του σπαραγμού του...

Γιγνυρίοντας από κάμαρη σε κάμαρη, μέσα σ' άφανισμένο
κ' έρημο σπίτι του, μιλάει μοναχός του σαν να τρελλάθηκε, μιλάει
με τη σκληρή του τη μοίρα που τόν σύντριψε πιά, μιλάει με τη
φριχτή γυναίκα του, της λέει με τρεμάμενη, ραγισμένη φωνή, τό
σο του παράγοι:

— Άννα!... Άννα!... Κόττι τι έκανες, καρδούλα μου, κτύ-
πα... Γιατί να φύγης, ψυχή μου, που είσαι τώρα, που βρέ-
σκεσαι, φτωχή μου αγάπη... Τό παιδί μας πεθαίνει Άννα!... Τό
παιδί μας!... Άκούς... Δεν τράμασε π' άρρώστιας, καρδούλα μου...
Κάθε γυναίκα κομψή και φρονιμή, να έχη δερμα άσπρο και αμν-
νόν, πρέπει να μεταχειρίζεται, όσως βγαίνει από τήν άναφύσην και
άφ' έσπερας την ώρα του ύπνου άφου προηγουμένως πλύνετε και
σκουπίσετε τό μέρος σάς έξασφαλίζει την διακοπήν διά 3 ήμέρες.

Μα κανένας δεν δίνει απόκρισι στους θρήνους του, όλα γύρω
του εινε βουβή και πένθημα, κι' όξω απ' τό τζάμι κλαίει μαζί του
το πρωτοβροχι...

Μιά νύχτα, εκεί π' άγρυπνούσε πλάι στο παιδί του, σκέφτηκε
μέσα στην άελπισία του, να πάη τό πρωί στην καταδωξή και να
ελεησιν ή για τήν χάσιμ της γυναίκας του. Άς τό δοκίμαζε κι'
αυτή πιά. Θα παρακαλούσε τόν άστυνομο να κρατήσει τό πράμα
μυστικό, θα τόν έκτεμε με τά δάκρυα στά μάτια, θα
τον λυπότουσαν και δεν θα γινόταν θόρυβος γύρω
έκ' τήν συμφορά του.

Είχε τήν έλπίδα πως αν γυρίζε ή γυναίκα του και
τό παιδί του θα γινόταν καλά σιγά-σιγά με τις πε-
ραιοποιήσεις της.

Ναι, τό άποράσιος, θα κατέφυγε στην άστυνο-
μία. Κι' ο Θεός βοηθός πετιά...

Τό πρωί ή ίδια σκέψη γύριζε στο κεφάλι του, μα
ήτοιχε τώρα κάποιο φόβο, μιá ντροπή που τόν έκα-
νε να παρалу δλοκόμοις.

Ν' άνακατέψη τήν άστυνομία; Νοιώθει τήν καρδιά
του να παρалу. Κι' αν δεν του φυλάζουν τό μυστι-
κό; Τότε πια...

Μά εκεί ποδύσαν τα πράματα δεν έχει και τι-
ποτα άλλο να κάνη. Δεν του μένει καμιά άλλη έλπίδα.
Άς τό δοκιμάσει κι' αυτό κι' ο Θεός να τόν λυπηθή.

Ο Θεός να τόν έλεησ...

Κατεβαίνοντας απ' τό σπίτι του τράβηξε γιά τήν

άστυνομία με τά πόδια. Ήθελε να σκεφθή τώ μεταξύ, να
ζυγίση τά πράματα, να βρή τό πεύ σωστό, κι' ύστερα να ένερ-
γήση με τ'ιν συνείδησι ήττη.

Όταν έφτασε στην είσοδο της καταδωξας αισθάνθηκε ένα
παράξενο φόβο να του πιέξη τό στήθος. Θυμήθηκε πως τήν ίδια
άδυναμία πανου-κάτου, αισθανόταν κι' όταν γυρίζε έξω απ' τό νεκρο-
τομείο, μη τολμώντας να μπη μέσα. Μά καταλαβαίνει πως πρέπει
να πάρη μιá άπόφασι. Θα μπη; Θα φύγη; Γιατί να χάνη τόν
καιρό του γυρίζοντας εκεί άπ'έξω; Άς μπη μέσα... Μπρος...

Ανεβαίνει γοργά τις σκάλες και μπαίνει σ' ένα γραφείο. Δύο
τρεις χωροφύλακες εινε καθισμένοι σε τραπέζια και γράφουν. Ένας
νοματάρχης κυτάει έξω απ' τ' άνοιχτό τζάμι κανίζοντας.

Από τό πίσω μέρος της αβλής, κάτω βαθειά, από κάποιο
κρατητήριο, φτάνει ένα παράξενο ουρλιασμα ανθρώπου που κλαίει
άπελπισμένα.

Ο κύριος Ζαχαρίας στέκει στή μέση του γραφείου βουβός, σαν να
χασε τη φωνή του... Νά μπορούσε να φωνέ... Μά εινε άσφα πετιά...
Νά κι' άλλες κάποιες απ' τους χωροφύλακες σηκώθηκε και τόν ρω-
τάει τι θέλει. Ο κύριος Ζαχαρίας άποκρίνεται δειλά-δειλά, βγάζον-
τας τό καπέλο τόν που τό φορούσε ακόμα στο κεφάλι:

— Τόν κ. προϊστάμενον...

— Τόν κ. Αρχηγό...

Και τόν κυτάει με ύποψια...

Ο κύριος Ζαχαρίας χαμηλώνει τά μάτια του αστισμένος...

— Τ' όνομά σας, σάς παρακαλώ, ξαναλέει ο χωροφύλακας.

Ο κύριος Ζαχαρίας του φιδυρίζει τ' όνομά του, σιγά, σαν να φο-
βάται μη τόν άκούσουν, χωρίς να σηκώση τά μάτια του. Πόσο τόξε
μετανιώσει πετιά!

Μιά παράξενη μυροδιά σάσκες, χρωτίλας και άμωνίας, πούρχεται
απ' τά γύρω δωμάτια τόν πνίγει...

Δεν κατάλαβε πως ο χωροφύλακας βγήκε έξω.
Και τώρα που ξαναγύρισε και του λέει να περάση στο
γραφείο του προϊσταμένου, τόν κυτάει σαν άπο-
βλακισμένος.

Περάστε ή, ξαναλέει ο χωροφύλακας. Οί άλλοι
δύο χωροφύλακες σέφρουν στο τραπέζια τους και γε-
λάνε κατά στο τή μήτη τους. Ο νοματάρχης κυνάνει
τό κεφάλι του με περιφρόνησι... Θα τόν πηράν χω-
ρίς άλλο γιά έπαρχιώτη που του κλέψανε τίποτα μινι-
καρτέδες τό πορτοφόλι.

Ο χωροφύλακας τόν οδηγεί στο διάδρομο και του
άνοίγει μιá πόρτα:

Περάστε!

Μπαίνει μέσα με τό καπέλο στα χέρια, προχω-
ράει τρία- τέσσερα βήματα και στέκει μπρος στο γρα-
φείο του κ. προϊσταμένου. Ο κ. προϊστάμενος εινε
άπορηχλημένος. Με τήν πίσω στο στομά και τόν κον-
τυλοφόρο στο χέρι, σκύβει πάνω από διάφορα έγγραφα.

Κάπου κάπου στρίβει το ψαρό του μουστάκι. Σήκωσε μία στιγμή μοναχά το κεφάλι του, τοδούξε μια ξεσηκωτική ματιά και ξανά-συνεψε στα χαρτιά του.

Ο κύριος Ζαχαρίας στέκει στη θέση του, σαν να μαρμαρώσει. Δεν πόνει ούτε την ανάσα του... Κυττάει τον άστυνόμενο μ' άπορία. "Έχει ακούσει πολλά γι' αυτόν. Είπε γαλός και δραστήριος στη δουλειά του. Οι κακοποιοί τον τρέμουν. Έκείνο το θολό, γκριζό, μάτι του, την στιγμή που τον κύταξε πέρασε τα φυλλοκαρδία του σαν χαλκωμένη λεπίδα..."

Όταν ο άστυνόμενος τελείωσε τη δουλειά του τοδύνησε να πλησιάσει και να κάτσει:

— Καθήστε.

Ο κύριος Ζαχαρίας προχώρησε, έκατσε στην άκρη μιας καρέκλας, πλάι στο γραφείο και χαμήλωσε το βλέμμα του ντροπισμένο. "Έννοιαθε καρφωμένα άπάνου του τα γκριζία μάτια του άστυνόμενου και δεν είχε τη δύναμη να τον κυτάξει ίσα στο πρόσωπο. Άκουσε μοναχό τη φωνή του, χοντρή και βραχνή να του λη:

— Σας άκούω... Τι σάς συμβαίνει;

Ο κύριος Ζαχαρίας σήκωσε άπότομα τα μάτια του και τον κύταξε καλά καλά. Είχε πάρει ξαφνικά ένα παράξενο θάρος, μια άλλο-κοιτη δύναμη, για την οποία δ' άπορούσε σ' άλλη περίπτωση κι' αέτος ο ίδιος. Ήταν το θάρος του άπελπισμένου ανθρώπου που τοδύναζε το κουράγιο να μιλήσει για την ύπόθεσί του, σιγά-σιγά, χωρίς λιγυμυχιές.

Διηγήθηκε στον άστυνόμενο όλη την ιστορία της εξαφάνισης της γυναίκας του, από την πρώτη νύχτα που δεν την βρήκε στο σπίτι γυρίζοντας άπ' έξω, ως τα χτες το βράδυ, χωρίς να παραλειψη την παραμικρή λεπτομέρεια, είπε μία μία τις ύποψίες του, διηγήθηκε όλα τα ύποπτα περιστατικά που τοδύναχαν μαζί της πριν άκόμα τον άφήσει και φύγει και που έκα-θάρισαν ύστερα άπ' τη φευγούλα της...

Ο άστυνόμενος τον άκουγε καννίζον-τας χωρίς να τον διακόψει. Μονάχα όταν τελείωσε, έβρεξε, έβρεξε το τσιγάρο του, άκούμπησε τους άγκώνες του στο τρα-πέζι και τοδύσε:

— Άργήσατε... Γιατί άργήσατε έτσι; Αέτες ή δουλειές δεν σηκώνουν νερό. Έπρεπε να ρυήτε άμέσως. Άν φύγατε για το έξω-εξωτικό...;

Ο κύριος Ζαχαρίας τινάχτηκε τρομαγμέ-νος.

— Ναί;... Λέτε να φύγατε;... Δεν πιστεύω... Σεις τί λέτε;... Μά... όχι, όχι...

— Ήσυχάστε, θα μάθουμε... Όσο γι' αυτό...

Μίλησαν άρκετή ώρα άκόμα. Ο κύριος Ζαχαρίας έδωσε ότι πληροφορίες του ή-χτηκε ο άστυνόμενος. Τον ρώτησε άκόμα αν ύποψιζόταν κανένα, αν είχε δη κανένα ύποπτο πρόσωπο να τριγωνόη τη γυ-ναίκα του. Άπάντησε άδισταχτα όχι. Πραγματικά δεν είχε ύποψιαστεί τίποτα. Αυτό έξ άλλου ήταν και το παράπονό του...

— Δεν ύποψιάζεστε τίποτ' άλλο τον ρώτησε ξαφνικά ο άστυνόμενος...

— Άλλο; Τι άλλο;...

Και τον κύταξε παράξενα.

— Σου μίλησε ποτέ γι' αυτοκτονία;

— Αυτοκτονία!...

Ο Ζαχαρίας πετάχτηκε δόλοθος. Τα μάτια του γούρλωσαν, τοδύναζε το αίμα. Πέρασαν για μία στιγμή από μπρός του το πτώμα της γυναίκας πουδε δει άλλοτε δέω από κάποιο τμήμα, το πτώμα της άλλης εκείνης γυναίκας πουπεσε άπ' την Ακρόπολι και την άνέκρουσε στο νεκροταφείο, την ήμερα εκείνη του σπαραγμού του, της τρέλλας του.

Όχι, όχι, δεν ήταν δυνατό να συνέβη τέτοια συμφορά. Ή γυ-ναίκα του ζύδισε, αυτό τόνωνε βαθεία στη ψυχή του...

Ο άστυνόμενος τον κύταξε τώρα με λυπημένο βλέμμα. Τοδύσε να καθήση, προσπάθησε να τον καθυσάσει.

— Μη κάνετε' έτσι. Γιατί ταραχάστε χωρίς λόγο; Σας το ρώτησα αυτό, για να ξέρω πώς θα ένεργήσω. Ήσυχάστε... Ήσυχάστε σάς παρακαλώ...

Ο Ζαχαρίας κάθισε τραβώντας την καρέκλα του πειό κοντά στον άστυνόμενο κι' άρχισε να του μιλήσει με συγκινημένη φωνή:

— Ναί, το ξέρω, σάς ευχαριστώ... Είσαστε καλός. Θα φροντίσετε... Μονάχα...

Άπλωσε και τοδύσφιξε το χέρι.

— Μονάχα θα σάς παρακαλούσα να μη μαθεψή τίποτα... Θά-ταν τρομερό... Θα πέδαινα άπ' τη ντροπή μου... Σκεψήτε το... Άν γράφατε ή έφημερίδες... Κ' ή γυναίκα μου δεν θα ξαναγύριζε πειά... Καταλαβαίνετε;... Είσαστε καλός και θα μου κάνετε τη χάρη... Σας παρακαλώ... Πέστε μου... Ήσυχάστε με...

Ο άστυνόμενος κούνησε το κεφάλι του με προθυμία:

— Μπορείτε να είστε ήσυχος. Ναί, ναί, ήσυχος. Κανένas δε θα μάθι τίποτα. Κανένas. Σας δίνω το λόγο μου...

Ο κύριος Ζαχαρίας συγκινήθηκε. Τού ξανάσφιξε το χέρι μέσα στα δικά του τραυλίζοντας ευχαριστίες:

— Άν ξέρατε... Άν ξέρατε πόσο σάς ευχαριστώ!...

Ή πόρτα χτύπησε ξαφνικά και μπήκε μέσα ένας νωματόαρχης. Ο κύριος Ζαχαρίας κατάλαβε πώς έπρεπε να φύγει. Χαίρεθηκε τον άστυνόμενο και κατέβηκε στο δρόμο έξαφρομένος... Ή έλπίδα είχε μπει στην καρδιά του. Γιατί, άλήθεια να μη το κάνει αυτό από την πρώτη μέρα πουδχασε τη γυναίκα του; Καλά τοδύσε ο άστυνόμενος πώς άφισε και πέρασε τόσος καρός στα χαμένα. Τόσος καιρός... Τι κέρμα!...

Μιά βδομάδα πέρασε άκόμα. Ο κύριος Ζαχαρίας που περιμε-να τον είδοποιήσουν άπ' την καταδίωξη άπο τη δεύτερη ήμερα, άρ-χισε ν' άπελπίζεται. Τόσες ήμέρες και να μη τον είδοποιήσουν! Γιατί άρα;

Ή στεναχώρια του ήταν μεγάλη, το μαύρο, βαρύ σύννεφο της άπελπισίας ξανακάθισε στη ψυχή του...

Δεν θα την βρήκαν πουθενά, να αυτό ήταν όλο, γι' αυτό δεν του μινύσανε να πάη να του πουνε νέα για τη γυναίκα του. Δεν την βρήκανε, αυτό δ' ήταν, το κατάλαβαινε, το αιδιότατο βαθεία κι' άναστενάχσε με καίριο...

Και το παιδί του ήταν πάλι στην ίδια κατάσταση, στο χέλος του τάφου, κάτω άπ' τα νύχια του θανάτου, λυωμένο και χλω-τροπαγνισμένο στον άπνουν κόσμο.

Άφρη να περάσουν λίγες άκόμα ήμέρες κ' ένα βράδυ πήγε μονάχος του ως την καταδίωξη, ζητώντας να μάθι τι άπόκρινε. Ο άστυνόμενος τον δέχτηκε με την ίδια καλοσύνη, όπως και την πρώτη φορά και του μίλησε με λύπη. Δεν είχαν κατορθώσει να μάθουν τίποτα, παρ' όλες τις προσπάθειες που είχαν καταβάλει. Τίποτα άπολύτως. Ρώτησε μάλιστα τον κύριος Ζαχαρία μήπως ή γυναίκα του είχε πάει σε κανένα συγγενή της, στην έπαρχία και μάλιστα την άναζητούσαν στην προτεύουσα. Μά δεν ήταν έτσι, όχι, τούδσε καλά αυτό, είχε γράψει εξαόλου στην έπαρχία, και τούδσε έστειλε χαιρετισμούς άπ' την Άν-να. Άν ή Άννα ήσαν εκεί θα τοδύσε φαν. Κ' έπειτα γιατί να φύγει και να πάη στην έπαρχία χωρίς λόγο; Όχι, όχι... Άλήθεια ήταν μία. Κάποιος του την είχε πάρει.

Ο άστυνόμενος του ύποσχέθηκε πώς θα φροντίσει, θάκανε ότι μπορούσε. Ή ύπόσχεσί του άπ' την ήνυχασε κάπως τον κύριος Ζαχαρία. Πού ξέρεις; Άν φρόν-τιζαν πειό συστηματικά τώρα μπορούσε και να πετύχαιναν. Γιατί όχι; Ο Θεός να τους δώσει φώτισι. Ο Θεός... Θεέ μου!...

Περιμενε τώρα πάλι ο κύριος Ζαχαρίας ύπο-μονετικά, περιμενε ήμερα με την ήμερα. Και περνοψαν ήμέρες άραδαίστες και καμιά εί-δησι δεν τοδύρχον άπ' την άστυνομία και το παιδί του πήγαινε όλο και στο χειρότερο.

Μιά νύχτα εκεί πούχε άποκοιμηθεί νυ-μένος καθός ήταν με τα ρούχα πάνω σ' ένα καναπέ, ξύπνησε ξαφνικά άπ' τους σκο-σμούς της ύπνωσης. Πετάχτηκε άπάνου τρομαγμένος κι' έρεξε, χωρίς να ξέρη καλ-λά τι τρέχει προς το ροεββάτι του παιδιού του. Τού μικρού είχαν γλαρώσει τα μάτια, σπασμοί του είνασαν τ' άδύναμο κορμί του.

Πεθαίνει!...

Αυτή ή σκέψη γεννήθηκε ξαφνικά στο μυαλό του: Κάτι σαν τρέλλα τον έπασε, ν-νάχτηκε, πάλι δρόμος κι' άρχισε να σπαρα-χόταν. Τι όρλια πούταν ή Άννα του την ήμερα του γάμου τους, φρόνιτας το!...

Τού φανίεταν πώς πέρασαν χρόνια και χρόνια άπ' την ήμερα αυτή, πώς τάδε όλα σ' όνειρό του.

Άλάνει το νυφικό φόρεμα πάνω στο ροεββάτι, άνίβει στο έπάνω μέρος μία λιμπάδα, ο ίως στους νεκρούς, κάθεται πλάι σε μία καρέκλα, το κυτάει όρα πολύ, σκύβει ύπερα το κεφάλι του στα χέρια του κι' άρχίζει να κλαίει, να κλαίει, να κλαίει πειά, το παιδί του κι' αυτή τοδύσφρη για πάντα και δεν εινε γι' αυτόν παρ' όσον πεθαμένη, σαν πεθαμένη...

Άπο την κάμαρη π' αλλάζουν το μικρό άκούγεται το κλάμα της ύπνωσης.

Έξω εινε άκόμα νύχτα.

Τ' άσπρια τρομαχόπου στον ύδρανό...

Κάποιο πουλάκι άγροδύσπνησε στον κήπο και πουρπουλίζει δειλά, φοβισμένα...

ΤΕΛΟΣ

Χάρης Σταματίου

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποια κινέζικη παροιμία λέει: Για να εινε κανείς εύτυχης πρέπει να έχη γεννηθή στο Τσουν-Σου, να ζή στην Καν-τον και να πεθάνη στο Μαγ-χάν' κι' αυτό, γιατί, στην πρώτη πόλη εινε οι ώραιότε-ροι άνθρωποι, στην δεύτερη ή γλυκύτερες ήδονές; και στην τρίτη ή καλύτερες νεκροθή-κες.

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

Κατηγορήσαν κάποτε τον φιλόσοφο Άντισθένη ότι συ-νανεοτρέφετο πονηρούς άν-θρώπους. Σάν το έμαθε αυ-τός, είπε: «Και οι γιατροί συναναστρέφονται τους αρ-ρώστους τους, κι' όμως δεν άρρωσταίνουν...»

ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Άπό ένα παμπάλαιο βιβλίο περί Έβραίων, περιεχομένο και πολύ ενδιαφέρον για το περιεχόμενό του, αντιγράφουμε το παρα-κάτω κεφάλαιο. Το βιβλίο φέρει τον τίτλο «Εβραϊκά και Έβρη των Έβραίων κτλ. κτλ. Παρά του κυρίου Δέκτο-ρος Παύλου των Μεδίων κτλ. Ένετίης 1755». Έξεδόθη δηλαδή πρ' 200 περίπου έτών στην Ένετία, εινε δυσεύρετο σήμερα. Στο κεφάλαιο αυτό γίνεται λόγος για τα συνήθειά και τους γά-μους των Έβραίων. Αντιγράφουμε το κείμενο πιστώς, χωρίς ν' αλλάζουμε τίποτα.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ ΚΑΙ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Πολλές και διάφορες τάξεις συνηθίζουσιν οι Έβραίοι εις τα συνήθειά τους, και γάμους από τα όποια θέλουμε διηγηθεί με-ρικά εν συντομία. Ως συμφωνήσουν τα μέρη του νυμφίου, και της νύμφης, θέλοντες να κάμουν τα συνήθειά, συνάξεται πλήθος πολύ Έβραίων, συγγενείς και φίλοι του νυμφίου και της νύμφης, κάμνουνσιν ένα γράμμα, εις το όποιον ύπόσχεται ο πατήρ ή ή μη-τηρ να δώσουν την θυγατέρα τους παρόθεν, ή χήραν εις τον νυμφίον με τόσην ποσότητα προικός και από το άλλο μέρος ύπό-σχεται ο νυμφίος να λάβη ως γυναίκα του την δέικτα. Βάνουνσιν και διορίζουσιν τον καιρόν, όπου θέλουνσιν να άναμείνουν προτού κάμωσι τους γάμους. Αυτό το γράμμα, ήτοι προικοσύμφωνον, ύπογράφεται από τον νυμφίον, και βεβαιώνεται από δύο μαρτύρους. Και τούτου τελεωθέντος άσπάζονται οι περισσότερες των νυμφίων και συγγαι-ρονται δια τα συνήθειά, όπου έγινεν άναμεταξύ των δύο.

Μετά τούτο διορίζουσιν την ήμεραν, ή το έσπέρας, όπου ο νυμ-φίος έχει να κάμη την δημοσίαν εισοδόν εις την οικίαν της νύμφης. Δεν συνηθίζουσιν να ύπάγη ο νυμφίος να έπισκεψή την νύμφην πριν του διορισμένου καιρού. Εις την ήμεραν, όπου προηγείται άπ' αυτήν την έπίσκεψιν στέλνουνσιν χαρίσματα άμοιβαίως ο νυμφίος και ή νύμφη. Πέμποντας ή νύμφη ύποκάμισα, βραχία, σκούφιας μικρές και άλλα παρόμοια. Ο δέ νυμφίος λίθους τιμίους, περιδέ-ρουσιν και μαργαριάρια, και όμοι με αυτά μίαν άλλάδα από ζαχα-ρική. Εμβαίνει τέλος πάντων ο νυμφίος εις την οικίαν της νύμφης συντροφεύόμενος από συγγενείς του και φίλους, και κάθηται εις το πλευρόν της νύμφης.

Χωρίς όμως να όμιλη αυτή, ή να κινήθι, στεκομένη άκίνητος, όταν να ήτο ένα γλυπτόν. Και άφου περάση μία ώρα, φέρουσιν ζυ-μωτά και ζαχαρικά, και έχει τρώγει καθένας και πίνει, και στρέ-φεται εις τον οίκον του. Την άκόλουθον ήμεραν στρέφεται ο Νυμ-φίος; να έπισκεψή την Νύμφην, και τότε αν της ήλθι εις το κεφάλι της; το όμιλει, ειδή μη στέκεται σιωπώσα όταν το παρασμένο έσπέρας. Εύρίσκονται μερικά, όπου στέκονται πέντε ήμέρας ή και περισσότερας χωρίς να όμιλήσουν, κυβερόνται κατά την συνή-θειαν του τόπου, και κατά την θέλησιν των γονέων. Φθάνοντας ο διορισμένος καιρός, όπου εινε εις το προικοσύμφωνον δια να κά-μουν τους γάμους, διορίζουσιν την ήμεραν για να γίνουν οι γά-μοι, ότου συνηθίζεται να εινε ή Τετράδη δια τας παρόθενσιν και ή Παρασκευή δια τας χήρας. Έπτά ήμέρας πριν του γάμου, ύπά-γει ή νύμφη εις ένα λουτρόν, και πλύνεται, ή με ζεστόν νερόν, ή με ψυχρόν. Εμβαίνει όλη εις αυτό, και μεταχειρίζονται εις τούτο μίαν έπιμέλειαν περισσότερο από το πρέπον. Εις αυτές τας ήμέ-ρας, όπου προηγούνται από τους γάμους, έτοιμάζονται την οικίαν με πολλήν έπιμέλειαν, καλοοσι τας συγγενίσσας και φιλενάδας εις την τελευταίαν των γάμων όπου έχουσι να γίνουν.

Τέλος πάντων φθάνουσα ή διατεταγμένη ήμερα ένδύονται και οι δύο, ο Νυμφίος λέγων και ή Νύμφη με φορέματα πλέον πλού-σια, άπ' εκείνα όπου ζητεί ή κατάσταση τους και το έχει τους, και και προς τας εικασίους ύπάγει πολλές άουίδες από ανθρώπους εις την οικίαν του Νυμφίου, και τον συνοδεύουσιν εις την Συναγω-γήν, και τελειώνοντας ή προσευχή τον φέρουσιν εις τον οίκον της Νύμφης, τον έμβαλόνσιν εις μίαν κατοικίαν, όπου έπιταυτού εινε στολισμένη, εις την όποιαν στέκεται ή Νύμφη καθισμένη εις ένα θρανίον στολισμένον με εύγένειαν άναμεταξύ δύο γυναικών αι όποια όνομάζονται αι μυ-τωμαί. Βάνει ο Νυμφίος έ-πάνω εις τους ώμους ταύτα έπανωφόριον με τα φυλλώκη-ρα, λεγόμενον «Ταλέ» κα-τάζει με αυτό την κεφαλήν του, και εκκίνησιν της Νύμ-φης, και ένας από τους Παρ-βίνους λαμβάνει εις τα χέρια του ένα ποτήριον οίνου και κάμνει την εύλογίαν τον Νυμφίον, ή όποια συνίστα-ται εις ένα είδος ευχαριστίας προς τον Θεόν, δια να έ-νώση τον Νυμφίον με την Νύμφην...

Στο προσέχον φύλλον συνέχισι των Έβραϊκών γάμων.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ

ΤΙ ΤΡΩΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ Σ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΖΩΗ

"Ενα μάτς πολυ-ταχυφγκίας." Ενας Γαργαντούας άχθοφόρος. Γι' τρώει ένας άνθρωπος. Ποσότητες που προκαλούν ίλιγγον.κ.λ

"Όπως ξέρετε βέβαια πολλές φορές, ως τώρα έχουν γίνει άγνες πολυφαγίας μεταξύ διασημών φαγάδων, με σημαντικά έπαθλα, τα όποια εκέρδιζαν πάντοτε εκείνοι που κατορθώναν να φάνε περισσότερα ή γρηγορώτερα απ' τους άλλους. Ένα τέτοιο τρομερό μάτς πολυφαγίας έγινε τελευταίως στη Νέαν Ύερσέην των Ήνωμένων Πολιτειών. Σ' αυτό έλαβαν μέρος δέκα έφτά φαγάδες, δέκα έφτά δηλαδή γαργαντούαι, άνεγκρούχθη δέ τέλος νικητής ο μίστερ Νικ Όβλαντ, άχθοφόρος τού επάγγελμα, ένθυλακώσας τού εκ τριών χιλιάδων δολλαριών έπαθλον, τού όποιον προσέφερε ο μεγάλος οίκος αλάντοποιάς Χάρντινκ έντ Κόμπανν.

Τό μάτς αυτό ήταν όπως λέμε και παραπάνω μάλλον άγών ταχυφαγίας. Επρόκειτο δηλαδή να καταβροχθιστούν απ' τούς φαγάδες άγωνιστές σέ όσον τού δυνατόν μικρότερον χρονικόν διάστημα τά έξής προϊόντα τού οίκου Χάρντινκ :

Πρώτον ένα πελώριο ζαμπόν! Κατόπιν ένα κεφάλι μουρταντέλλα! "Υστερα μιá βέργα σαλάμι μήκους έβδομήντα πόντων! "Επειτα δύο μέτρα λουκάνικα! Και τελευταίον, σάν επιδόρπιον να πούμε, άλλο ένα πελώριο ζαμπόν!! Ψωμί, κρασί, νερό κ.λ.π. θά έχρησιμοποιούσαν οι άγωνισταί φαγάδες κατά βούλησιν. Ο άγών άρχισε κανονικά αλλά όσο προχωρούσε ένας-ένας από τούς δεκαεφτά φαγάδες φούσκωνε πρόωρα και άπεσούετο. "Όταν έφθασαν τά λουκάνικα δέν είχαν μείνει παρα δύο γενναίοι μαχηταί: ο μίστερ Όβλαντ κι' ένας νεαρός έμπορουπάλληλος, ό όποιος και άλλότε είχε κερδίσει σέ μάτς πολυφαγίας. Αύτη τή φορά όμως τά βοήκνε σκυρτα. Μόλις έτελείωσε τού πρώτου μέτρου απ' τού τεραστίου λουκάνικου, ξαπλώθηκε χάμω τυμκανιανός! Ο μίστερ Όβλαντ εξακολουθήσε άπαθής τδ... λιτό του γεύμα, έφθασε στό ζαμπόν και χωρίς να δειχνη καμιά δυσφορία τού έφαγε και αυτό δολόκληρο!... Όλο τού γεύμα τού μίστερ Όβλαντ εκράτησε άκριβώς 23 λεπτά τής ώρας. Είς τού διάστημα αυτό, τού τόσο μικρό, ο διαβολάνθρωπος αυτός έφαγε γιά δέκα, κατατροπώσας τούς αντίπαλους του.

Τό πιο νόστιμο όμως απ' όλα είνε τού έξής: "Όταν τελείωσε τδ...γεύμα τού ο Όβλαντ, έστράφη πρός τήν έλλανόδικον επιτροπήν που τόν παρακολούθησε με θορβάνοιχα από τήν έκπληξη μάτια και είπε:

— Θά παρακαλέσω τούς κριούς να μου επιτρέψουν ύστερα από τού όρντεβό αυτό να φάω έδώ κάτι, πρίν μου κοπή ή όρεξις!... Παρηγγείλε δέ σ' ένα πλαϊνό ξενοδοχείο και τού έφεραν άμέσως ένα ψητό καπνόνι με μπάμιες, τού όποιον κτεβερόχθισε αύθωρει ο άθεόφοβος!...

"Όλοι οι άνθρωποι βέβαια δέν μπορούν να επιδείξουν τέτοιους θρυάμβους ταχυπολυφαγίας. Πόσον όμως θ' άπυρήσετε όταν μάθετε τι κολοσσιαίας ποσότητας τροφίμων καταβροχθίζουν κ' οι πιο λιγοφάγοι απ' τούς ανθρώπους στό διάστημα δολοκλήρου τής ζωής των! Μόνο τού ψωμι που έχει φάει ένας άνθρωπος των πόλεων ως τά έβδομήντα του χρόνια, υπολογίζεται, κατά μέσον όρον, σέ δέκα τέσσερες χιλιάδες οκάδες! Φαντασθήτε λοιπόν τήν ποσότητα αύτην μαζεμένην δολοκλήρην σέ στομάχι ενός ανθρώπου και θά σάς πιάση ίλιγγος. Άληθινό ψωμό—Άράράτ!... Άν υποθέσετε ότι τού ψωμι αυτό τού έφαγε ένας άνθρωπος σέ φραντζολίτσες των 100 δραμιών, που έχουν περίπου μήκος καθεμία σαράντα πόντους, και άν τις φρατζολίτσες αυτές τις βάλετε όλες στή γραμμή, γιά να φθάσετε από τήν

πρώτη στήν τελευταία, πρέπει να κάνετε είκοσι δύομισυ χιλιομέτρων δρόμο!...

Με τούς ίδιους υπολογισμούς οι δόκτωρες Λαντουζή και Λαμπέ έφθασαν στό συμπέρασμα, ότι ένας άνθρωπος έβδομήντα χρόνων έχει φάει σ' όλο αυτό τού διάστημα 3 βώδια, έφτακόσια κιλά τού καθένει, 35 άρνιά των 70 κιλών, 8 μοσχάρια των έκαστο κιλών και 5 γουρούνια των 150 κιλών, χωρίς να λογαριάσουμε τά πουλερικά τού κυνήγι και τά ψάρια!...

"Αλλά τού ψωμι και τού κρέας δέν είνε τά μόνα με τά όποια τρέφεται ο άνθρωπος. Καταναλώνει ακόμη χόρτα, σαπριά, φρούτα, ρύζι, καφέ, ζάχαρη, βούτυρο, τυρί και, και...και... Άν όλα αυτά τά τρόφιμα τά μαζέψετε σ' ένα μέρος θ' αποτελέσουν ένα λάρον ψηλόν σάν τόν Λεονβητό!...

Και όμως ο άνθρωπος, τόν όποιον παίρνουμε γιά παράδειγμα στή στατιστική αύτη είνε ως γνωστόν, ό τύπος τού έγκρατου και τού όλιγοφάγου.
"Αν πάλιν ένας άνθρωπος είχε τήν όλεθρία συνήθειαν να καννίζη ένα καπέτο ταγάρ τήν ήμέρα, από τότε που έγινε είκοσι χρόνων, στό διάστημα των πενήντα έτών, θάχει καννίσει ένα ταγάρό μικρούς περίπου τριάντα τριών χιλιομέτρων!...

Γιά να τελειώνουμε θ' αναφερθούμε πάλι στή στατιστική των λατρών Λαντουζή και Λαμπέ, διά τής όποιας κατόπιν λεπτομερείς αναλύσεις, άποδεικνύεται ότι ένας άνθρωπος στά έβδομήντα του χρόνια, έχει καταβροχθίσει έβδομήντα δύο χιλιάδες κιλά διάφορες τροφές! Δεδομένου τώρα ότι τού σήντης βάρους ενός καλοκαμαμένου ανθρώπου είνε έβδομήντα δύο κιλά, φθάνουμε στό συμπέρασμα, ότι στό διάστημα τής ζωής μας τρώμε τροφές βάρους χιλιαπλάσιου τού βάρους τού σώματός μας!...

Ο Πειναλέος

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Ο φόβος είνε καλός όταν χρησιμεύη γιά να μάς προφυλάξη από επικείμενον κίνδυνον. Άλλά δέν πρέπει να φοβούμεθα τού άναπόφευκτον, γιατί ο φόβος καταντά ένα καθαρό μαρτύριο, χωρίς κανένα σκοπό.

— Τά παιδιά έχουν ανάγκη κυρίως από παραδείγματα και όχι από συμβουλές.

— Φροντίστε να σάς αγαπούν οι άνθρωποι, γιατί ή κοινωνία είνε δικαία μόνον άπέναντι εκείνων τούς όποιους αγαπά.

— Η προσοχή τού άκούονος είνε τού άκουσθαιμένου τού όμιλούντος.

— Οι μικροί έρωτες σβύνουν με τού πέρασμα τού χρόνου, ένθ' αντίθετος οι μεγάλοι δυνάμυνουν όσο περνά ο καιρός.

— Η άνάμνησις άναπληροί τήν άπουσίαν. Η μνήμη είνε ο καθρέπτης μέσα στόν όποιον βλέπομεν τούς άπόντας που αγαπούμε.

— Φιλία σημαίνει άμοιβαία υποχώρησις.

— Με ήδονήν του θεωρεί κίνδυνος καταγίδος όστις όρμη δόμει λόγος δι' έρωτα Πατρίδος.

— Φύγετε όχραι φροντίδες, σήφτε πάθη τρομερά ν' αγαπώ και ν' αγαπώμαι είνε ή μόνη μου χορά.

— Ο άνθρωπος γλυκογελά θρηνη και πάλιν χλαίρει, αιώνια αίσθημα στά στήθη του δέν φέρε.

— Ελευθερία! ο Θεός επάνω των ήλιων λαμπρόν φωστήρα σ' έδωσε τού θρόνου του πλησίον.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL BERNARD

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Μόλις έμαθε τή θλιβερή είδηση τής άποποίησης τής αυτοκτονίας τής Ιωάννας ο Όλιβιέ έτρεξε άμέσως στό κρεβάτι τής νέας. Τό όνομα που είδε τόν έκαμε ν' άνατριχιάσθ. Δέν μπορούσε να πιστέψη στά μάτια του! Ήταν λοιπόν ή Ιωάννα αύτη που έβλεπε μπρός του; Φτωχή κόρη! Λίγους μήνες πρίν τήν είχε ιδή τόσο εύχαριστημένη απ' τή ζωή της, τόσο εύθυμη, τόσο ζωντανή! Και τώρα; Αλλοίμονο! Όλα πιά φανόντουσαν ότι είχαν τελειώσει, όλα έδειχνον πως δέν ύπήρχε πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας. Στή κομψή καρπούλα της, επάνω σ' ένα μικρό κρεβάτι, ή τρυφερή αύτη γυναίκα, γεμάτη τραύματα, έννοιωθε από στιγμή σέ στιγμή, ότι έφτανε τού τέλους τών δεινών της, ότι έρημη και εγκαταλελειμένη χωρίς έρωτα, χωρίς καμιά παρηγοριά, θ' άφηνε σέ λίγο τήν ψυχή της να φύγη στούς ουρανούς...

"Όταν ο Όλιβιέ πήκε μέσα στό δωμάτιό της ή Ιωάννα είχε τά μάτια της κλειστά. "Υστερα από μιá φοβερή κρίση που τήν έπαισε τήν περασμένη νύχτα, μετά τήν άποποίησης της, άναπαύστανε τώρα, βαθιά σέ λήθη. "Ο Όλιβιέ, είχε καθίσει πλάι της σέ μιá καρέκλα. Συλλογιζότανε άφρονος όλα όσα είχαν συμβή και έσπερνε άθelia στό μυαλό του και πάλι, όλες τίς λεπτομέρειες τού φριτού δράματος, τού όποιου είχε συμβή πρό όλίγων ώρών...

"Η Ιωάννα ήταν γιά τόν Όλιβιέ ή πιο αγαπημένη σύντροφος τής παιδικής του ήλικίας. Ζούσαν μαζί στό ίδιον χωριό Τουρενέζ και όταν ο Όλιβιέ μεγάλωσε, αισθάνθηκε γι' αύτη παράφορη αγάπη, άν και γνωρίζε, πως ήταν άδύνατο ν' άναγαπηθώ. Ήταν γρηγορή, κακενχικός, άσχημος. "Από παιδάκι είχε σπάσει τού άρι-τρού του πόδι και κούτσαινε φοβερά. Θεέ μου! Μά πως ήταν δυνατό, με τέτοιο έξωτερικό, με ένα πρόσωπο όχρό, κοκκαλιάρικο και άντιπαθητικό, να κινή τήν Ιωάννα να τόν αγαπήσθ; Και όμως κάτω απ' αύτη τήν άσχημία ο Όλιβιέ έκρυβε τήν πιο ένθνη, τήν πιο άγνή και γενναία ψυχή. Η οικογένειά του, που εύπορούσε τότε άρκετά, τόν έστειλε στή Παρίσι γιά να σπουδάση γιατρός. Μόλις γρήγορα ο Όλιβιέ τελείωσε τού Πα-κασιτισμού, έπήρε τού δίπλωμά του και έπαισε σ' ένα Νοσοκομείο ως πρώτος βοηθός...

"Η Ιωάννα έν τώ μεταξύ είχε χά-νει τούς γονείς της. Χάρις στήν υπο-στήριξη μιáς γρηάς θείας της, είχε πάει στή έβδομήντα του χρόνια, έχει καταβροχθίσει έβδομήντα δύο χιλιάδες κιλά διάφορες τροφές! Δεδομένου τώρα ότι τού σήντης βάρους ενός καλοκαμαμένου ανθρώπου είνε έβδομήντα δύο κιλά, φθάνουμε στό συμπέρασμα, ότι στό διάστημα τής ζωής μας τρώμε τροφές βάρους χιλιαπλάσιου τού βάρους τού σώματός μας!...

"Ετσι προηόσσε ο καιρός, χωρίς έν-νοια ο Όλιβιέ να παραλείπη να πη-γαίνε στό σπίτι της και να τήν επί-σκεπεται συχνά σάν ένας παλιός φίλος. Τήν έλάτρευε, χωρίς να τολμά να τής καταστρεφώ τού μυστικού του. Η Ιωάν-να σέ τον θεωρούσε απλώς παιδικό της φίλο, όστις ύπομαρμαζότανε κόν τού αίσθη-μα του, τού τόσο βαθύ και τόσο ελκυστικό.

"Ετσι, χωρίς να ύποψιάζεται καθόλου τήν παράφορη αγάπη τού Όλιβιέ, η Ιωάννα, τού άνοιξε μιá μέρα τήν καρδιά της. Έξομο-λογήθη στό νεαρό της φίλο, τού μεγάλο μυστικό που εφάνωνσε σάν τόν καιρό τήν καρδιά της. Ήταν έρωτευμένη! Είχε, πρό-πο τήν μνήμη, αγαπήσει μ' όλη τή δύναμη των 20 χρόνων της. Τόν είχε αγαπήσει άληθινά, χωρίς κανένα διαταγμό, έτσι ξα-ναι και άτόπου, χωρίς ποτέ της να καταλάβη πως και γιατί τού έρωτος ή μοίρα κοντά του. Η πρώτη περίοδος τού έρωτος τού έπληρε γιά τήν Ιωάννα μιá περίοδος μέθης και όνειρων. Τού έδωθε δολοκλήρη στό Γιώργο, χωρίς να σκεφθώ, χωρίς να ύπο-λογισθ σέ τίποτα. Δέν άνησυχούσε άλλως τε και πολύ, γιατί ο Λα-ντουζή, κατορθώσκει να τήν πείρη ότι θά τήν έκανε πολύ γρή-γορα γυναίκα του.

"Υστερα όμως από τήν πρώτη αύτη περίοδο τού έρωτός των, τού άπείσε φυχές άσχησαν να νοιώθουν πρίν, δέν ήταν άρκετά έ-ρωτικές. Ο Γιώργος, που δέν άνεχότανε να συναντά έμπόδια στήν αγάπη του, παρεκίνησε τήν Ιωάννα ν' άφήσθ τού σπιτί της και να τόν άκολουθήσθ. Τήν έγκατέστησε σ' ένα μικρό χωριό, στό ό το έλθγανει και τήν έβλεπε κάθε ήμέρα. "Ετσι προηόσσε ένας δολοκλήρος χρόνος. "Εξαφνα όμως ο Λαβερτιέν άρχισε να τήν βλέπει σπάνια προβάλλοντας χιλίες δυό προσφύσεις, σιγά-σιγά έφθασε στό σημείο να μή τήν βλέπει σχεδόν καθόλου ως στήν πρώτη που τήν άφησε πιά όριτικά. Ο φρικτός αυτός κλο-πής τού άπρόοπτο αύτό χτύπημα που βοήκνε τήν Ιωάννα τήν έπαισε πού έλκεται τά ώραιότερα όνειρα τής ζωής, τήν άπέλειπαι στή ζωή! Ήταν μόνη στόν κόσμο. Ο αγαπημένος της τήν είχε άποτήσει. Έσπερε να πεθάνη. Άλλη λύσις δέν ύπήρχε.

Λογισμένη νά τελειώσθ τή ζωή της, χωρίς καμιά έλπίδα πειά να ζήσθ, ή άτελειωμένη άνοιξε τού παράθυρο και κρημνίστηκε στήν άβυσσος...

"Όλα αυτά τά θλιβερά γεγονότα περνούν τώρα από τή σκέψη τού Όλιβιέ, καθώς κυττάζει τήν δυστυχισμένη Ιωάννα άναίσθητη έμπρός του...

Τό λατρευτό αυτό πλάσμα γιά τού όποιο είχε πλέξει τά πιο ό-ρατα όνειρα στή ζωή του, ψυχορραγούσε τώρα μπροστά στά μά-τια του, χωρίς να μπορεί πιά κανείς να τού σώσθ. Τού κάκον είχαν φροντίσει να καλέσουν τούς πιο φημισμένους γιατρούς τής πό-λεως. Δέν ύπήρχε πιά καμιά έλπίδα, καμιά σωτηρία...

"Αν μπορούσε τουλάχιστον να τής έφερνε αυτός καμιά άνα-κούφιση στίς τελευταίες της στιγμές... Μά πως; Με ποιό τρόπο;

Τήν ίδια εκείνη στιγμή ή Ιωάννα φάνηκε ότι άνοιγε λίγο τά μάτια της. Τό πρωινό φως που έσπερτε από τά ύψηλά παράθυρα τού δωματίου και φωτίζε τήν κρεβατοκάμαρα, τήν έάντισε!... Στά-θηκε μιá στιγμή με τά μάτια καρφωμένα στό νταβάνι και κυττά-ζοντας άρκετη ώρα ένα όρισμένο σημείο, φανότανε πως θά ήθελε νά διακρίνη κάτι έδει ψηλά, μά δέν μπορούσε να τά καταφέρη... "Ε-ξαφνα τά μάτια της έσπεσαν στόν Όλιβιέ που καθότανε άκίνητος και άφρονος δίπλα της... "Ενα έλαφρό οίγος πέρασε τού νεανικό κορ-μι της και ένα μικρό χαμόγελο διεγράφη στήν κατάχλωμη φανο-γνωμία της. Μά ήταν λοιπόν άλήθεια: Ο Όλιβιέ ήταν κοντά της; "Όστε τά είχε μάθει λοιπόν όλα και είχε τρέξει να τήν ιδή στίς τε-λευταίες της στιγμές;

Στήν άπόλυτη εκείνη στιγμή τού μικρού δωματίου, άκούστηκε ή φωνή τού νεαρού γιατρού να λήθ σιγά και τρυφερά:

— Έγώ... έγώ είμαι Ιωάννα!... Μή φοβάται! Θά γίνης πολύ γρήγορα καλά...

"Η Ιωάννα θέλησε να πη κάτι, μιá δυνατός πόνος στήν καρ-διά της έκοψε τή φωνή. Ο Όλιβιέ έπαψε κι' αυτός να μιλή. Πήγε κοντά της, και τήν ρώτησε άν είχε ανάγκη από τίποτα...

"Η Ιωάννα είχε κλείσει και πάλι τά μάτια της, κι' όταν ο νεα-ρός φίλος της έσκυψε κοντά της γιά να τής δώσθ μιá κουτάλια από τού φάρμακο που έπερνε, διέκρινε πως κάτω από τά κλεισμένα βλέφαρά της κυλλούσαν άφθονα δάκρυα. Η Ιωάν-να έκλαιγε εκείνη τή στιγμή, πού έβριε από ποιά τύψη, από ποιά μετάνοια, γιά ένα έρωτα που είχε προσφέρει με τόση πίστη και άφοσίωση και που με τόση ά-χαριστία τήν είχε έμεταλλεύθθ ο ά-πιστος εκείνος Λαβερτιέν!

"Όλες ή λίγες στιγμές που άκολού-θησαν κατόπιν, ήσαν ή τελευταίες στιγμές τής ζωής τής Ιωάννας!... Τήν ίδια στιγμή που ο Όλιβιέ τής έδωσε τού φάρμακο, τού προσώπου της έπληρε τού χρώμα τού θανάτου και τά χείρα της άρτισαν να παγώνουν...

"Ο Όλιβιέ κατάλαβε πως ή Ιωάννα θά πέθανε πολύ πιο γρήγορα από ότι φανταζότανε.

Συμμένους επάνω από τού ξανθό κε-νή μορφή, από τά λεπτότατα εκείνα χαρακτηριστικά που τόσο τόν συγκινούσαν.

"Εξαφνα από τά χείλη τής έτοιμοθάνατης έξφυγε ένα όνομα:

— Γιώργο!...

"Ο Όλιβιέ άνατριχιάσε. "Όστε λοιπόν τόν θυμότανε ακόμα; "Υστερα από μιá τέτοια καταστροφή, θυμότανε λοιπόν ακόμα τόν άνθρωπο που τήν είχε εγκαταλείψη, που τήν είχε άφήσθ έρημη στόν κόσμο;

Γιώργο! Γιώργο! Ξαναείπε ή έτοιμοθάνατη... Πετάλινω... πετάλινω! Πόσο είμαι δυστυχισμένη!...

"Η φωνή της κόπηκε άπότομα και ένας σπασμός έκλόνισε τού αδύνατο κορμι της... Ο νεαρός γιατρός ξανάσκυψε επάνω άτ τού κρεβάτι και στήριξε τού κεφάλι του στό στήθος τής Ιωάννας. Άλλοίμονο!... Τίποτα πιά δέν άκούγότανε... Η πνοή της είχε σβήσει και ή καρδιά εκείνη που τόσο είχε άλλοτε πονέσει, που τόσο είχε αγαπήσει, δέν χτυπούσε πιά...

ΑΠΟ ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ;

Από Γάλλοι γιατρούς θέλοντας να μάθουν τι ακριβώς περιέχει τού μυαλό τού ανθρώπου, έκαναν διάφορες έρευνες που κατέληξαν στό έξής άποτέλεσμα: Ο εγκέφαλος τού ανθρώπου περιέχει 1009 γραμμάρια οσέας, 9-12 γραμ. φωσφορικού οξέως, 3-4 γραμ. θείου 2-3 γραμ. σόδας, 2-3 γραμ. ποτάσας, 20-30 εκατοστόγραμμα μαγνη-σίας και 4-6 εκατοστ. ασβέσ.ου. Όλίγα δηλαδή γραμμάρια περι-σσότερα ή όλιγώτερα από τά άνωτέρω στοιχεία κάνουν τόν άν-θρωπο έξυπνο ή βλάκα!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχα την πρόθεση ν' ἀγρόσω ένα καινούριο σπίτι. Μά για ποιά λόγους; Ἡ Παυλίνα ἦταν ἀνίκανη γὰ τὸ διευθύνει. Μένανε λοιπὸν σὺν ἐρημίταις στὸ παλιὸ μου διαμέρισμα.

Εἶχα πάψει νὰ δέχομαι στὸ σπίτι μου τοὺς φίλους μου. Μερικοὶ τὸ ἀπέδιδαν αὐτὸ στὸ ἐξήλενα τὴ γυναῖκα μου. Μά καὶ σήμερον ἀκόμα δὲν ἔβρισκε κανεὶς τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀσύγκριτη ὠροφία τῆς γυναίκας μου μὲ γοήτευε ὥστε θὰ μὲ γοήτευε καὶ εἰκόνα ἢ ἀγαλμα.

Πλησιάζαμε ἐπὶ στὸ τέλος τοῦ χειμῶνος. Εὐτυχῶς ποὺ ἀγαποῦσα τὰ βιβλία, γιατί χωρὶς αὐτὰ ἡ ζωὴ μου θὰ ἦταν φρικωδὴς μονοτονία. Δὲ μποροῦσα βέβαια ν' ἀφήνω τὴν Παυλίνα μόνη καὶ νὰ τρέχω στὶς συγκεντρώσεις. Ἐδίδραζα, ἐσπούδαζα ἐνῶ ἡ γυναῖκα μου καθόταν σιωπηλὴ ἀπέναντί μου.

Εἶχα στερεθεῖ ὅμως τῆς μουτικῆς, γιατί προκαλοῦσε ἕνα τρομερὸ ἐρεθισμὸ στὰ νεῦρα τῆς Παυλίνης. Οἱ ἤχοι ποὺ ἐβίνα μὲ γοήτευαν, ἐκείνη τὴν ἐξόργιζαν. Γι' αὐτὸ, ἐφόσον ἡ Παυλίνα δὲν ἔβρισκε περίπατο μὲ τὴ Σούζη, τὸ πιάνο μου ἔμενε κλειστὸ. Ἐκείνοι μόνον ποὺ ἀναποῦν τὴν μουσικὴ ὅπως ἐγὼ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί μοῦ στοίχιζε ἡ στήριξίς της.

Μὰ μέρα βοσκόμενον μόνος στὸ σπίτι. Μοῦ ἀνῆγγελλαν ὅτι ἕνας κύριος ἤθελε νὰ μὲ δῇ. Δὲν εἶχε δώσει τὴν κάρτα του, μὰ εἶπε ἁπλῶς ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Γενεύη. Ἀνέσω; σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν ὁ Μακάρι. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι δὲ μποροῦσα νὰ τὸν δεχθῶ. Τὰ προβλητικὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πῆ στὴν τελευταία μας συνάντησι σχετικῶς μὲ τὸ παρελθὸν τῆς Παυλίνης μοῦ ἔναρχοντο σὺν τὸν μισθὸ καὶ τὸν πόνον καὶ τὸν ἀποφασισμὸ τῆς ἀφοῦ ὁ Τσένερι εἶχε φέγει γιὰ πάντα.

Ἦταν ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν γυναῖκα μου, ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κεντρώσῃ τὸ κοιμισμένο της λογικὸ, θυμίζοντάς της σκηνὲς καὶ γεγονότα τοῦ παρελθόντος. Γιὰ τὸ ἀποφασισμὸ νὰ τὸν δεχθῶ καὶ νὰ τὸν παρουσιάσω στὴν Παυλίνα.

Μόλις μπήκε μέσα ὁ Μακάρι, κατάλαβα παρ' ὅλη τὴν ἐγκάρδια χειραψία του, ὅτι ἡ ἐπισκεψίς του δὲν προοίονιζε κανένα καλὸ. Ἐνῶ ἐγὼ χτυποῦσα τὸ κουδούνι γιὰ νὰ μὰς φέροντο κρασί καὶ ποῦρα, ἐκείνος μοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Καθὼς βλέπετε, ἐκράτησα τὸ λόγο μου.
— Εἶνε πολὺς καιρὸς πού βρῆκατε στὴν Ἀγγλία; τὸν ἐρώτησα.

— Λυὸ ἡμέρες.
— Πόσον καιρὸ θὰ μένετε ἐδῶ;
— Ὡς ὅπου μὲ χρειαστοῦν καλὶ στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ὑπόθεσις; ἐκεῖ κάτω δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλὰ. Πρέπει νὰ περιμένω νὰ ξανακαταρτίσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα.

Καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἔρριξα ἕνα περίεργο βλέμμα καθὼς τὸν ἀκούγα νὰ μιλάει ἐπὶ, μοῦ εἶπε:

— Ὑπέθετα ὅτι τὸ ἐπάγγελμά μου σὰς ἦταν γνωστὸ;
— Εἶστε συνωμότης, εἶπε δὲν εἶνε; Δὲν σὰς λέω αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ νὰ σὰς θίξω, ἀλλὰ αὐτὴ μοῦ ἦρθε στὸ στόμα ὡς πρὸ κατάληλη.

— Ναί, συνωμότης, ἐπαναστάτης, ἀπόστολος τῆς ἐλευθερίας, ὅπου σὰς ἀρέσει ἀπὸ τὰ τοιαῖα.

— Ναί ἡ πατρίδα σας ἐλευθερώθηκε πιά;
— Ναί, ἄλλες πατρίδες δὲν εἶνε ἀκόμα ἐλεύθερες. Ἐργάζομαι γι' αὐτές. Ὁ φίλος μας ὁ Τσένερι ἔκανε τὴν ἴδια δουλειά, μὰ δυστυχῶς δὲ θὰ δουλέψῃ πιά.

— Πέθανε; ῥώτησα συγκινημένος.
— Πέθανε γιὰ μὰς. Μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας ἀπὸ τὴ Γενεύη, συνέληφθῃ στὴ Πετροῦπολιν, ὅπου καὶ ἔμεινε πολλοὺς μῆνες προφυλακισμένος μέχρι τῆς δίκης του...

— Καὶ κατόπιν τί συνέβη;
— Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει πάντοτε. Τὸν ἔστειλαν στὴ Σιβηρία, μὲ καταδικνὴ εἰκόνα χρόνον καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἀν καὶ δὲ συμπάσσοις καθόλου τὸν Τσένερ, ἐν τούτοις ἀνατρίχισσα ἀπὸ ῥοιχ.

— Καὶ σεις γινώσκετε; ῥώτησα.
— Φυσικὰ, γιατί ἂν δὲ γινώσκονα δὲ θὰ βοσκόμενον ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅπου δοκιμάζω τὰ ἔξαισια ποῦρα σας καὶ τὸ ἐκλεκτὸ κρασί σας.

Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὶς δυστυχίες τοῦ φίλου του.

— Τώρα, κύριε Βλάχαν θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. Πρέπει νὰ περιμένετε μὰ ὀλίγη ἐκπλήξις ποὺ θὰ σὰς κάνω. Ἐν πρώτοις θὰ σὰς ῥωτήσω τί σὰς εἶπε ὁ Τσένερι γιὰ μένα;

— Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά σας.
— Δὲν σὰς εἶπε τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα, ὅπως δὲν σὰς ἔχει πῆ καὶ

τὸ δικό του. Ἐγὼ λέγομαι Μίος καὶ ἡ Παυλίνα εἶνε ἀδελφὴ μου. Μὰ τέτοια ἀποκάλυψις ἔπρεπε νὰ μοῦ κάνει μεγάλῃ ἐντύπωση. Μὰ ἀμέσως θυμῆθηκα ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ὁ δόκτωρ Τσένερι γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρὸς τὴν Παυλίνα καὶ δὲν ἔδοσα αὐτὴ μὴ στήνῃ πίστιν ἐπὶ τὰ λόγια του. Σκέφθηκα ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ τὸν ἀκούσω ὡς τὸ τέλος καὶ τοῦ ἀπάντησιν.

— Ἀλήθεια, ὁ Τσένερι δὲν μοῦ τὸ εἶχε πῆ αὐτό.
— Τότε θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου ὅσο μπορῶ πρὸ σήμερον. Εἶμαι γνωστὸς στὸ ἔξωτερικὸ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, πρὸς τὰς ξανάλεω, τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα, εἶνε Μάρς. Ὁ πατέρας μου, ὁ πατέρας τῆς Παυλίνης, παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴν τοῦ δόκτωρ Τσένερι. Πέθανε πολὺ νέος καὶ ἀφησε ὅλη τὴν μεγάλη περιουσίαν του στὴ διάθεσιν τῆς γυναίκας του. Μὰ καὶ κείνη πέθανε λίγην καιρὸ κατόπιν, ἀφήνοντάς τὴν περιουσίαν της στὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς ἐντολῇ νὰ τὴ μοιράσῃ ἀργότερον σὺν ἀδελφῇ μου καὶ μετὰ. Ἐξέρετε τί ἐγινε αὐτὴ ἡ περιουσία; Σπαταλήθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἱταλικῆς. Χρησιμοῦμενος γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν ἔρρυθξι τῶν ἰταλικῶν καὶ νὰ προμηθεύσῃ ὅλα καὶ πολυμορφία τῶν ἱταλικῶν πατριωτῶν. Ποιὲ μοῦ δὲν ἐμέμνηκα γι' αὐτὸ τὸ δόκτωρ Τσένερι. Ὅταν μάλιστα ἔμαθα πὼς εἶχε διαθεῖν τὰ χρήματά μου τὸν ἐσυγχώρησα μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν.

— Ἀς μὴ γίνῃ καὶ λόγος γι' αὐτὴ τὴ λεπτομέρειαν, τοῦ εἶπα.
— Δὲν βλέπω τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπετε σεις, μοῦ ἀπάντησε. Ἡ ἱταλία εἶνε ἐλευθερὴ τώρα, χάρις μεγάλῃ καὶ πλοσίαν. Ἀκούσατε λοιπὸν ποιά εἶνε ἡ ἰδέαν μου. Νομίζω ὅτι ἀν αὐτὰ τὰ γεγονότα ποὺ σὰς ἀφηγήθηκα πρὸ ὀλίγου ἔφταναν ὡς τὴν αὐτὴν βραδυνήν, ἔκλεισε ἡμεῖς ἐμμανοῦλ θὰ κερδίζαμε πολλὰ πράγματα. Ἀν, μὲ μὴ λέξῃ, σεις, γιὰ λογαριασμὸ τῆς συζύγου σας καὶ τῆς γιὰ λογαριασμὸ μου ἀναφέραμε ὅτι ὁ Τσένερι κατενόησε τὴν περιουσίαν μας καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησε ὡς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἱταλικῆς, νομίζω ὅτι ἡ ἱταλικὴ Κυβέρνησις θὰ μὰς ὑποστήριξε. Ἐσείς ἐρεῖτε φίλους σὺν Ἀγγλία οἱ ὅποιοι θὰ μποροῦσαν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν αἰτήσιν σας. Ἐγὼ ἐπὶ ὅλην τὴν φιλίαν σὺν ἱταλία, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Γαβριέλλι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πιστοποιήσῃ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας μας.

Ἡ ἱστορία τοῦ αὐτοῦ φανόταν σὺν ἀληθείᾳ καὶ ὀρθῶς νὰ πιστεῖται πὼς ἦσαν ἀδελφεὶς τῆς γυναίκας μου, πρᾶγμα ποὺ ὁ Τσένερι μοῦ τὸ εἶχε ἀποκρύψει ποῖος ἔξερε γιὰ ποῖα λόγια.

— Εἶμαι ἀρετὰ πλοῦτος, τοῦ εἶπα.
— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πεντάρα! μὴ ἀνέστης γελώντας με ἐλικρινέως. Ὑποθέτω ὅτι πρέπει γιὰ τὸ συμφέρον τῆς γυναίκας σας νὰ μὴν περιφρονήσετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

— Ὅσα σκεφθῶ, τοῦ εἶπα πάλι.
— Ἐστω! Ἐντομεταξὺ ἐγὼ θὰ συνεκτιμῶ τὰ χαρτιά μου καὶ θὰ ἐτοιμάσω τὴν αἰτήσιν μου. Καὶ τώρα θὰ μποροῦσα νὰ δῶ τὴν ἀδελφὴν μου;

— Θὰ ἐπιστρέψῃ σὲ λίγο. Ἀν θέλετε τὴν περιμένετε.

— Εἶνε καλλίτερα;
— Τοῦ ἀνέστη καὶ κουνώντας ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

— Δυστυχισμένο κορίτσι! εἶπε. Φοβᾶται πὼς δὲν θὰ μὴ ἀνέστη. Ἐλπίστε, ἐκτός ἀπὸ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, λίγα χρόνια μαζὶ. Εἶμαι, κινδῶν τὸ βλέπετε, πολὺ μεγαλοεὐδὸς τῆς καὶ δεκαετῶ χρόνων, δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ συνομιλῶ καὶ νὰ παλαίωμαι μετὰ τῶν φίλων. Ὅσοι οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαρώνονται.

— Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαρώνονται.
— Εἶνε ἀλήθεια, οἱ δὲν ἐπίτευσε σὲ ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε.

— Κύριε Μακάρι... πῆγα νὰ τοῦ πῶ.
— Συγγνώμην, μὲ διέκοψε, τὸ ὄνομά μου εἶνε Μάρς.

— Τότε κύριε Μάρς, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες ἐπὶ τῆς καταστάσεώς, ἡ ὁποία ἐστέρησε τὴν γυναῖκα μου τοῦ λογικοῦ της...

Πῆρε ὕψος σοβαρὸ καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δὲ μπορῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ σὰς τὸ πῶ σὲ ὀκτὸ μέρες. Ὅσα ἔπρεπε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τοὺς λόγους τὰ λόγια, τὰ ὅποια μοῦ εἶπατε, διὰ νὰ ἐξοριστήκαμε σὴν Γενεύη.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην γι' αὐτὰ, γιατί τὰ εἶπα χωρὶς νὰ σκεφθῶ. Μὰ ἐπειδὴ δὲ θυμολογῶ πᾶν τί σὰς εἶπα, θὰ μοῦ ἦσαν ἀπάντησι νὰ σὰς δώσω τὴν ἐξήγησιν ποὺ ζητᾶτε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρτακτικότερον καὶ γοητευτικότερον, τῶν μυθιστορημάτων.

ΣΙΛΟΒΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Π.

Ἐνας τύπος πολὺ περίεργος γι' αὐτὸ σὲ ἄλλους ἀρέσει καὶ ἄλλους καθόλου. Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἶνε πολὺ εὐμορφῇ, ἀλλὰ ἐν τὴν πλησιάζετε καὶ πρὸ πάντων συνομιλήσετε μαζὶ της ἀποκρίσεις θὰ σὰς κατακτήσῃ, διότι ἔχει φωνὴν μελωδικὴν μὲ διαρκεστὴν εὐχάριστη καὶ τὰ μάτια της εἶνε περίεργα σ' ἕνα χρώμα χρυσοῦ — καφέ, καὶ ἔχουν μὴ ἐνφραστὴ ἀναθρόσθη, δ' οὖν τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶνε σὺν φοβητικὴν καὶ ἀλλάζουν σκηνικὰ ἀδύνατον, ὅπως τὰ ποὺλα ποὺ κροῦνται στὰ πλέον πυκνὰ φυλλώματα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ ἐχθρικά βόλια, εἶσι καὶ ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐκλεπτὴ καὶ ἀπορροῦν τὰ ἐρευνητικὰ καὶ ἀδύνατον βλέμματα γιὰ νὰ ἐκκαλύψουν τὴν βαθύτερη σκέψιν της. Στὸ κοσμικὸν πλῆθος τὴν ἀρετὴν τῆς ἐμφάνεσός της πάντοτε κομψὰ καὶ συμπαθητικὰ ἐκτενέει, ἡ σιλουέτα της πολὺ ἐκφραστικὴ ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ἡμέρα της λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ γοητευτικὴ.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἀρετὰς δεξιότητες, αἱ περισσότεραι μὲν ἀρεταί, ἀλλὰ συγχρόνως δὲν καθύστερον ἔρχαν διόλου αἱ ὑπὸ τὸν ῥυθμὸν καὶ Κομψὸν καὶ δεξιότητες.

— Ἐνὰ διασκεδαστικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Φερνάντεζ τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο τοὺς καλεσμένους της φέροντας κομψὴν τουαλέταν βερ-ζάνε, σὺν ὑποκομῇ καὶ χρυσῇ-ρομαίν, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς της — τῆς αἰθρίας Γκρετχεν — μὲ ἰδιότυπον τουαλέτταν ὀρε καὶ μπλε-σιελ.

— Μία μικρὴ σκηνὴ στὸ χῶλ προσεβλήκει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καλεσμένων καὶ προγράμματα καλλιτεχνικὰ ποὺ μοιραζαν δύο χαριτωμένους ταξιδεῖτες Δες Μίκα καὶ Λίτσα Α. Ἀντωνιάδη.

— Ἐν τῷ μεταξύ οἱ καλεσμένοι ἔχουν παραταχθῇ σ' ἀναπαύσει καθίσματα τῶν καὶ ἡ σκηνὴ ἀνοίγει, τὸ πρόγραμμα ἀρχίζει μὴ μόνον παντομίμα σὺν ὁποῖα λαμβάνουν μέρος Ἑλλη Φερνάντεζ, Ζαὶ Λορεντίνου, Χάιδη Ἀναγνωστίδου καὶ Ἀνδρέας Λορεντίνου.

— Μετὰ ἐπακολουθοῦν τύποι σατυρικοὶ ἀπὸ τὴν διδα Λένα Π. Ἀποστασίδου μὴ ἀπομνημῆς ἀφαστὴ διαφόρων ἀθηναίων τῶν.

— Καὶ τέλος ἐκλεκτὸ τραγούδι ἀπὸ τὴν διδα Ἑλλη Φερνάντεζ καὶ τῇ κ. Ρασκάνο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑθνικῆς ὁν ἡμερῆς. Ἡ κ. Ρασκάνο ἔφερεν κομψὴν τουαλέταν μύδι, δις Τσιρκιτὴν ἕνα ἀπλοῦστατο ὅσο καὶ ὁρατὸ ἀνθρώπ φέρεμα σύμφωνον μὲ τὴν λουλουδιανὰ εὐμορφίαν της.

— Τὸ θέμα ἀπὸ τὰ ὁρατότερα ἰδίως στὸ χῶλ ποὺ ἐπικοινωνεῖται μετὰ τὴν φαντασίαν διπλὴ μαρμαρένια κλίμακα καὶ ἀναθὴν τῆς ἡ ἀνοιχτοκαρδὴ λότης μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα ποὺ ἀπολαμβάνει κανεὶς τὴν θέαν τῆς Ἀκροπόλεως.

— Γύρω αἰθούσαι συνεχόμεναι μεγαλοπρεπεῖς, μὲ διάκοσμον καλλιτεχνικὸν καλαίσθητον, ἐπιπλά παλαιὰς τέχνης, κομψοτεχνήματα καὶ πλοῦτος ἐμπνευστὴ λουλουδιὰ φρεσκότατα παντοῦ.

— Τὸ κυλικεῖον πλουσιώτατον συμπεριλαμβανέται πολλὰς φινέτσας.

— Σὲ μὴ αἰθούσαι τραπέζια μπριτζ καὶ καὶ καν.

— Ἀλλὰ αἰθούσαι κουβέντας καὶ κἀντιν, παραλενῶς; ἡ αἰθούσαι τοῦ χοροῦ μὲ πνευματικὴν πληθυσμὸν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν.

— Τὸ βάθος ἡ ὀρχήστρα τῶν Ρουμάνων μὲ τὰ ῥυθμικὰ κονταμίνια των.

— Εἰς τὸ χῶλ κινητὸς πληθυσμὸς ἀνεβαίνον κατεβαίνον, εὐχάριστη πεταχτὴ κουβέντα, ῥυθμικὰ, σοβαρολογίαι. Ἐννοῖ πολλοὶ οἱ περισσότεροι κίονοι φοροῦν — ἰδίως ἔξοι — βαθυχρῶμα σκεπτικὰ καὶ πανταλὸν ῥιγέ, μερικὸι φοροῦν καὶ γιάντες λευκὰς οἱ παρενθέντες ἀξιοματικὰ ποὺ ναυτικὸν μὲ μεγάλῃν στολήν. Καὶ μολαταῖς μερικὲς δεσποινίδες προσήλθον μὲ φορέματα ἀπὸ, μὴ ἐντονος παραφρονία δι' ἐπίσημον

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ

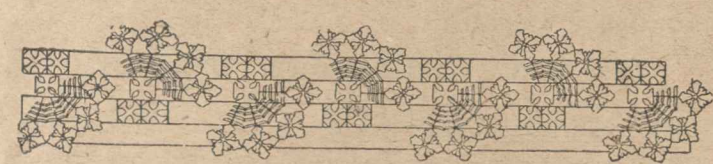
ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν περιεχομένων τῆς

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:
«Οἱ ἔρωτες τοῦ Μολιέρου», «Οἱ σκῆσας τοῦ δολοφονοῦ ἀγγλικὸν διήγημα», «Ἡ Ἰωσηφίνα σὴν Μαλμαϊζόν», «Οἱ πύργος τοῦ Τρόμου» καὶ λίγα διήγημα.

«Οἱ ἐρασιπρόδοι στὰ βάθη τῆς Ἀφροκί», «Χρόσις τιμῆς» διασκεδαστικὸν διήγημα, «Οἱ Σερμπεργκ» καὶ οἱ γυναῖκες τους, «Τὸ συνοικεῖον», «Μερικὰ τραγῳδία σὲ σχολεῖα», κ.λπ.

Η ΜΙΚΡΗ ΤΑΡΑΝΤΙΝΑ

Τοῦ Ἀντρέ Σενιέ

Τὸ χαρῶπὸ τραγούδι σας, γλυκεῖς ἀκρόσεις, πάντες.
Ὁ ἑρὰ πουλιὰ τῆς Θετίδας, ἀγαπημένα κλάψτε!

Καίτοι καράβι τὴ μικρὴ πανόρια Ταραντίναν, τὴ Μύρτω, κάποτε ἔφερον κοντὰ σὴν Καμαρίνα καὶ τὰ τραγούδια ποὺ οἱ αἰετοὶ τοῦ ἑμένασαν θὰ σκοποῦσαν ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ ἑρατοῦ θὲ νὰ τὴν ὁδηγοῦσαν.

Ἐκέρην ἕνα ἀργυρῖον κλειδί γιὰ τὴν ὥραν κοπέλλα τὸ νυφικὸ της φόρεμα σὲ κέδριν κασέλλα, βραχιόλια ποὺ θὰ στολίζαν τὰ χεῖρα τὰ λευκὰ της καὶ χόρια ἀρώματα ἀκριβὰ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά της.

Μὰ ἐνῶ τ' ἀστέρια μόνη της αὐτὴ παρακαλοῦσε ὁ ματωμένος ἄνεμος ποὺ σὲ παντὶ φνοῦσε μακριὰ ἀπ' τοὺς ῥαβδὲς ἀσφρα βογγώντας τὴν ἀρπάξει καὶ αὐτὴ στὸ κῆμα πέφτοντας μ' ἀπελπισιὰ φωνάζει.

Ἡ Ταραντίναν βροῦκεται σὺν πέλαιον τὴν ἀγκάλῃ! Τ' ὥραιο της σῶμα κύλησε μὲς σὴν ἀνεμοστῆν καὶ τῶκερνε ἡ Θετίδα κλαίοντας πικρὰ δόλωνα κρυφὰ σὲ μὴ βραχοσπηλιὰ μὲ μῦτα δακρυνομένα.

Μὰ εὐθὺς Νεραϊδὲς ὡμορφες μὲς ἀπὸ καὶ τὸ παῖρον ἀπὸ τὰ ὕδα παλάτια τους καὶ ὅλες μαζὶ τὸ φέρονον δίχως ν' ἀκούσων τὴν θεὰ καὶ τώρα τῶν χεῖρα βάλει νὰ τὸ θροῦσι, ὁ ἔξερνος σ' ἀπᾶνε ἀκρογιάλι.

Σίγουρα κράζουν δυνατὰ τὴν ἄλλη συντροφίαν τους καὶ δταν οἱ Νύμφες ἔτρεξαν ὅλες γογγὰ κοντὰ τους καὶ ἀπαρηγόρητες ἐνῶ τὸν κόρπον τους χτυποῦσαν ὁλόγυρα ἀπ' τὸ σάβανο σκυφτὲς μοιρολογοῦσαν.

«Δὲ θὰ σὲ πᾶν — ἀλλοίμονο! — κοντὰ σὴν ἑρατοῦ σου, τὸ νυφικὸ σου φόρεμα ποτὲ δὲ θὰ σοῦ γνῶνουν, μ' ἀσχημικὰ τὰ χεῖρα σου ποτὲ δὲ θὰ στολίσουν καὶ σὲ μαλλιά σου ἀρώματα ποτὲ δὲ θὰ σκορπίσουν!»

Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν καὶ τὸν ὁρατὸν ἀνθρώπ φέρεμα σύμφωνον μὲ τὴν λουλουδιανὰ εὐμορφίαν της.

— Ἐμπρομὲς φορέματα ἀρετὰς εὐτυχῶς, ὅτι ἦσαν σὲ νεώτερες ἐμπνεύσεις νέας, φρεσκῶς συνδυασμῶς καὶ πρὸ πάντων μὲ λουλουδιὰ ἀγροῦ ποὺ ἀλλάζει λίγὸ τὸ ὕψος τῶν μονότονων ἑμπρομὲς.

— Αἱ πλεον ἐνδιαφέρουσαι ἐμφανίσεις ἦσαν τῆς κ. Νάτα Κυριακοῦ μὲ φόρεμα γκρι ὁρατὸ, γαρνιρισμένον μὲ βολὰν πλοῖσος, κ. Α. Λαδοπούλου σὲ μὴ ἀλλεργία συμφωνία πρᾶσινον ζάνε, δις Σταύρου μπεξ καὶ πλατύγυρον πλεον ἐμοιόχρωμον μὲ κορδέλλες χρωματιστές, κ. Ἐμμε Μεταξὰ ἐμπρομὲς μὲ ἄνθη ἀγροῦ καὶ γκρετζίτσου καπέλλο ψόθα μπλε, κ. Καρέλλα ἰδιότυπον φόρεμα κρετ λευκὸ ἐν συνδυασμῷ κρετ μὲ πικρὸ μπλε — μαρῶν, καὶ ψάθα μεγάλῃ ἱταλικῇ μὲ μπλε γαρνιρισμένη, δις Μ. Μιταυτοῦ μπεξ — ὅς καὶ ψάθα

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΔΪΛΝΤ

Οι μεγαλοφυείς κ' οι ήλιθιοι

Μιλούσαν κάποτε μπροστά στον Όσκαρ Ουάιλντ για τις ψυχολογικές θεωρίες του Μάξ Νορντάου για το βιβλίο του «Εκφυλισμός» όπου τις αναπτύσσει. «Ανέφεραν, μεταξύ άλλων, και το περίφημο κεφάλαιο, όπου ο Νορντάου λέει ότι κάθε σχεδόν μεγαλοφυής είναι τρελλός.

Ο Ουάιλντ στην αρχή φαινόταν σά να είχε προσβληθεί ο ίδιος από την ιδέα αυτή του Νορντάου. Μά κατόπιν ανακτώντας την ήρεμά του, είπε:

«Ίσως οι μεγαλοφυείς να είναι τρελλοί. Μά τότε τι είναι λοιπόν η ανθρωπότητα, αφού όλοι οι άνθρωποι είναι ήλιθιοι;

Ο Ουάιλντ κι' ο Κουρεύς

«Ένα χρόνο πρό του θανάτου του, ο Όσκαρ Ουάιλντ είχε νοιώσει ότι θα πέθαινε γρήγορα. Μίλούσε μ' άνηouxία για το θάνατο κι' όλα τα συνέδεε με αυτόν. Σχετικό είναι το ακόλουθο ανέκδοτο.

Μιά μέρα, καθώς περπατούσε στις όχθες του Σηκουάνα, είδε σκυμμένο πάνω από το κιγκλίδωμα μιας γεφυράς ένα νέο ο οποίος έκκοιταζε θλιμμένος το νερό που κυλούσε.

Ο Ουάιλντ τον επλησίασε για να τον παρηγορήσει και τον ερώτησε.

— Είστε απελπισμένος;

Τότε ο νέος στρέφοντας πίσω, του απάντησε:

— Όχι, είμαι... κουρεύς!...

Η ντροπή του Άντρέ Ζίντ

Η φυλάκιση συνέτριψε κυριολεκτικώς τον Ουάιλντ. Όταν μετά την αποφυλάκιση του καθόταν με το διάσημο γάλλο συγγραφέα Άντρέ Ζίντ, στα παρισινά κέντρα, του ομιλούσαν πως έννοιωθε τον έαυτο του πολύ κουρασμένο. «Απότομο είχε προσέξει ότι ο σκάκις βρισκόταν μαζί ο Ζίντ καθόταν έτσι ώστε να έχη στραμμένες τις πλάτες του προς τον κόσμο που περνούσε και το αυτό επειδή δεν ήθελε να τον βλέπουν μαζί με τον Ουάιλντ και ντροπιάζεται.

Μά μιά μέρα ο μεγάλος Άγγλος ποιητής δεν εκρατήθηκε πια και με μιά εκρηχτή υπερχρηστικής του είπε:

— «Οι Ζίντ γύρισε αλλοιώς... Έλα από δω!... Έγώ όταν άλλοτε συναντούσα, μετά την αποφυλάκιση του, το Βερλαίν, δεν κοκκινίζα επειδή βρισκόμουν κοντά του... Και μ' όλον που ήμουν πλούσιος, εύφημος, φορτωμένος από δόξα, μου περιποιούσε τιμή το να με βλέπουν κοντά του κι' όταν ακόμα ο Βερλαίν ήταν μεθυμένος...

Σε λίγο ο Ζίντ προσπαθώντας να τον ένθαρρυνε στην απογοήτευσή του, του υπενθύμιζε μιά παλιά του υπόσχεση (να γράψω δόγμα). Τότε ο Ουάιλντ του απάντησε με πόνο.

— Δε μπορώ πιά... Δεν πρέπει να ζητάτε τέτοια πράγματα από ένα άνθρωπο συντριμμένο!

Ο Ζίντ, από τότε, δεν τον ξαναείδε ζωντανό...

15 μέρες στο μπουτρούμι

Το ακόλουθο ανέκδοτο, σχετικό με τη φυλάκισή του, το διηγείται ο ίδιος ο Ουάιλντ:

«Στη φυλακή δεν μάς έβγαζαν από τα κελιά μας παρά μιά φορά την ημέρα. Μας έβγαζαν τότε και περπατούσαμε σε μιά κυκλική αούλη τον ένα πίσω από τον άλλο, απαγορεύοντάς μας αυστηρά να κουβεντιάζουμε μεταξύ μας. Οι φυλάκες, μας επέβλεπαν κι' επιμολογούσαν στην φυλακή χωρίς να έχω μιλήσει σε κανένα. Ένα βράδυ καθώς κάναμε το συνηθισμένο αυτό περίπαιτο στην αούλη, άκουσα έξαφνα τονόμα μου. Ένας κατάδικος που βρισκόταν πίσω μου μου είπε τα εξής:

— Κύριε Ουάιλντ, σάς λυπούμαι γιατί σεις υποφέρετε πιο πολύ από μας.

Τότε καταβάλλοντας μιά τεράστια προσπάθεια για να μην γίνω άντλητος από τους φυλάκες, του απάντησα χωρίς να στραφώ πίσω.

— Όχι, φίλε μου, όλοι υποφέρουμε το ίδιο.

Η συνομιλία μας αυτή εξακολούθησε και τις άλλες ημέρες, ως

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στη Ρωσία στα χρόνια του παλαιού καθεστώτος οι ραβδίμοι ήτο μιά ποιητή πολύ συχνή για τα μικρά παραπτώματα. Μιά ημέρα ο Μουσίης Μολούμ κατεδικάσθη σ' αυτή την ελαφρά για τη ρωσική δικαιοσύνη, αλλά πολύ δυννηρή ποιητή. Εδύως όμως γι' αυτόν όταν τον έπληξαν στον τόπο της έκτελέσεως άνεγνώρισε στο πρόσωπο του δημόιου έναν όμογενή του.

— «Α, έσκέφθη ο Έβρατος, με λίγα χρήματα θα ξεπερνάω μ' αυτό το παλληκάρι.

Και πέρνοντας το δήμιο ιδιαιτέρως του εσφύριζε σ' αυτό:

— Σας δίνω εκατό ρούβλια, αν αντί να με χτυπήσετε, κάνετε δήθεν πως με ραβδίζετε χωρίς να αισθανθώ το παραικρό.

— Καλά, είπε ο άλλος Έβρατος. Άλλά μου δίνετε λίγα. Δάσε μου διακόσια ρούβλια και ή υπόθεσις τελειώνει.

Τι να γίνη. Πάρτε τα.

Και άμέσως ο Μουσίης Μολούμ ξεπαλώθηκε μπρούμυτα με γυμνή τη ράχι. Η ποιητή ήτο είκοσι—πέντε ραβδίμοι. Τα κτυπήματα διέχοντο το ένα το άλλο χωρίς να κάμουν την παραικρό ενόληξη στον Μολούμ. Ο δήμιος ήτο έντονα νειδίχτος απέναντι των διακόσιων ρουβλίων.

Στο είκοστό πέμπτο κτύπημα όμως ο δήμιος του κατάρρε έα τόσο δυνατά χτύπημα ώστε ο δι-στυχιμένος ο Μολούμ έκαμε ένα λεπτό να σηκοθώ. Έπί τέλους όταν έστάθηκε στα πόδια του είτα στο δήμιο:

— Δεν έντροπήνε να με χτυπή-σες έτσι αφού έτοσέκοσες τα δια-κόσια ρούβλια.

— Με συγχωρείτε. Άλλά ήθελα να εκτιμήσετε τι έκεριόσατε με τα διακόσια σας ρούβλια που δάσατε.

Η γυναίκα του άρρώστου σ'ό γιανό.

— Έλπιζω γιατρέ μου ότι θα μάς κάμετε μιά μικρή έκπαιση.

— Μά για ποιά λόγο;

— Ο άντρας μου εινε εκείνος που μετέδωσε τη γρίπη σ' όλη τη συνοικία.

Μιά ευκαιρία που δεν πρέπει να χάνεται.

Ο Ντίκ, φορτωμένος, ένα προί, μ' ένα σαρό πακέτα στο χέρι, φώναζε ένα ταξί:

— Πόσα θέλεις για να με πάς στο Πικανέλλο;

— Την κόουρα και τρία σελίνα πουρμπούρο.

— Α!... Και για τα πακέτα μου;

— Μπά!... Δεν μου φαίνονται βαρύν. Σου τα παίρνω τζάμπα...

— Όρα!... Είτε άμέσως ο έξυπνος Ντίκ. Τότε πάρε σε πα-ρακαλώ τα πακέτα μου με το ταξί σου και έγώ έρχομαι πίσω με τα πόδια!...

Πού μιά μέρα μάς άντελήθη ο φι-λάκας και φώνησε:

— Ο 33 (33 ήταν ο αριθμός μου) και ο 48 να βγούν από τη γαλαμιά.

Όταν έβγήκαμε, ο φυλάκας εξακολούθησε.

— Έμπρός, πάμε για τον κύριο Διευθυντή!

Δεν μ' έννοιασε διόλου για την τιμωρία που με περίμενε. Έτρεφα όμως μήπως τιμωρηθώ ο φίλος μου, γιατί ο διευθυντής ήταν πρό-μερος και δεν άστεινεόταν. Έπειδή ή εξέτασις θα γινόταν χωριστά, έμπασαν πρώτο στο γραφείο του διευθυντού το φίλο μου. (Εδώ πρέπει να σάς πώ ότι ή ποιητή εκείνου που άρχισε να μιλά πρώ-τος ήταν διπλάσιος από εκείνου που του απάντησε και γι' αυτό ο δι-ευθυντής ήθελε να μάθη ποιός μίλησε πρώτος). Φυσικά ο φίλος μου 48 που ήταν ένα λαμπρό παιδί, είπα ότι αυτός μίλησε πρώτος.

Και όταν ύστερα με φώναξε ο διευθυντής κ' έμένα του είπα ότι έγώ μίλησα. Τότε ο διευθυντής κοκκίνησε σά να μην καταλάβαινε:

— Μά ο 48, είπα, μου όμολόγησε ότι αυτός μίλησε πρώτος. Και γι' αυτό τον έτιμώρησα με 15 ήμερών κλείσιμο στο μπουτρούμι.

Άξαφνα ή όψη του διευθυντού φωτίστηκε και είπα:

— Αφού έπιμένεις ότι και σ'ό μίλησες πρώτος, τότε πάρε και σ'ό άλλες 15 ήμέρες!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μετά ένα τέταρτο ένα μυστηριώδες άμάξι συνοδευόμενο από τρεις έφευγε για τη Γαλλία. Μέσα σ'ό άμάξι αυτό ήσαν ο Λαντρώ, ο βρόφος, ή έπιστολή και τα κιβώτια με τις τριάντα δυο χιλιάδες σκουλιά. Τα χρήματα αυτά που ο πατέρας σ'ό του τα είχε δώσει γιά να σ'ό σκοτώσει, ήσαν προσωρινά τώρα γιά τη συντήρησή σ'ό. Τήν άλλη μέρα, ο Παρακέλσος κ' έγώ φεύγαμε από τον πύργο, χωρίς όμως να μπορούσαμε ν' άποχωρήσουμε τον κόμητα, γιατί ένα τρομερό δυστύχημα του είχε συμβεί τη νύχτα. Η κόμησσα, μα-θαίνοντας ότι ένα παιδί της είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς, έπαθε άσπληξία και πέθανε.

Ο Βρινδίνος έξαντημένος διέκοψε σ' αυτό το σημείο την άφηγησή του. Ο Φλορεστάν δεν έβγαλε ούτε λέξη. Μιά θλίψη είχε έπαιδη στην ψυχή του. Ένοιωθε μιά βαθιά περιφρόνηση προς τον πατέρα του, ο οποίος ήταν όλη ή αίτια της δυστυχίας του. Σχετόταν γιατί όταν έφτασε στην Τουρραίνη, ήσυχος και άμέ-ρυνος, να μιά άνοιξη την έπιστολή αυτή! Με ποιά χαρά θα πή-γανε στον άδελφό του Γοδεφρίδο και θα του έλεγε:

— Έγώ είμαι, άδελφέ! άγαλλίασε με μόνον και κράτησε όλους τους τίτλους σου και το πλούτι σου! Έγώ δεν θέλω τίποτε άλλο από σένα!

X

Η πρόρρησις

Ο Βρινδίνος σε λίγο άρχισε να μιλάει και ν' άφηγηται στο Φλορεστάν τα γεγονότα, τα όποια διηγήθηκαμε ήδη στα περασμένα κεφάλαια του μυστηριώδους. Τό διηγήθηκε πως ο Λαντρώ κατάφερε, το πρωτό ή άλλο ευγενή κούητα ντ'ε Μορλάκ να τον υιοθετή-ση, άντι όρισμένης έτησίως έπιχορηγήσεως.

Μετά είκοσι έφτα χρόνια από τότε, συνέχισε ο Βρινδίνος, ο κόμης Φίλιππος πέθανε. Ο Λαντρώ γέννησε εν τ'ω μεταξύ, ευτυχώς μέσα στη στοργή της κόρης του Μαγδαληνής. Ήταν άφοσιωμένος στον άδελφό σ'ό Γοδεφρίδο τον όποιο έλάτρευε. Σ'όλο αυτό το διάστημα περίμενε την ώρα της θριαμβευτικής έπιστροφής σ'ό, την ώρα, που αφού κάθε κίνδυνος θα είχε πιά εκλείψει, θα σ'ό πα-ρουσίαζε στον άδελφό σ'ό και θα σ'ό άποκαθι-τούσε τους τίτλους σ'ό και τα δικαιώματά σ'ό.

Τότε ο κόμης Γοδεφρίδος ανέλαβε κάποια πολιτική άποστολή στην Ίσπανία, στον βασιλέα Φί-λιππο. Ο Λαντρώ ήταν ύποχρεωμένος ν' άκο-λουθήσει τον άφέντη του. Έπειδή δ'έ ή άποστολή αυτή ήταν επικίνδυνη και μπορούσε ίσως να μη γυρίσει πίσω έφ'αυτε να βρη έναν άνθρωπο που να τον άντικαθιστούσε σε περιπτώση θανάτου να πλη-ρώνη δηλαδή στον κόμητα ντ'ε Μορλάκ την έπα-ντα έπιχορήγησις της συντηρήσεώς σ'ό και να έπα-γρηνη γιά να μη πλησιάσει στην Τουρραίνη επί τέσσαρα χρόνια.

Έξαιλεσε γι' αυτό την κόρη του. Είπε αλήθεια πως ή Μαγδαληνή ήταν κορίτσι, μά κορίτσι προικισμένο με χίλια δυο χαρίσματα. Ήξερε την εχεμυθεία της, την φρόνησή της και την άπειροστή προς την οικογένεια της Θούνης άφοσίωσή της. Μονάχα αυτή του φάνηκε άξια της έμπιστοσύνης του. Της άνοιξε την καρδιά του και της τα όμολόγησε όλα. Στο τέλος της είπα: — Υπάρχει μέσα στο παλιό μας σπίτι του περιφρακτού των Βερνάνδινων ένα κιβώτιο το κλειδί του όποιου θα σου δώσω. Μέσα σ'ό κιβώτιο αυτό υπάρχουν τρεις χιλιάδες χρυσά σκουλιά. Έάν δ'έ γυρίσω από την Ίσπανία, θυμήσου να στέλνης κάθε χρόνο χίλια σκουλιά στον κόμητα ντ'ε Μορλάκ. Η άσφάλεια της οικογενείας της Θούνης κρίνεται σε σένα!

Ο Λαντρώ δεν ξαναγύρισε από την Ίσπανία. Έότερ από λίγους μήνες, όταν ή Μαγδαληνή θέλησε να ύπακούση τον πατέρα της και έπισκεφθώτο Μορλάκ σ'ό σπίτι του περιφρακτού πύργου ένα πράγμα άπελπιστικό... Μέσα σ'ό βία και τη συγκίνηση του άποχωρισμού ο πατέρας της είχε ξεχάσει να της πη σε ποιά μέρος είχε χωμένο το κιβώτιο.

Συνέχεια αυτού ήταν να πάγη ο ύποκόμης ντ'ε Μορλάκ να λα-βαίνω το έτήσιο εισόδημα που του είχε όρίσει ο Λαντρώ. Περιέμενε όλοσ'όλο χρόνια και, όταν έπέρασαν αυτά, είτα για να εκδι-κασθώτο ο Λαντρώ, είτα γιατί σ'ό είχε λυπηθεί σ'ό έστειλε σ'ό Του-ρραίνη δίνοντάς σ'ό και την περιφραγή έπιστολή του πατέρα σ'ό προς τον άδελφό σ'ό.

Από τη στιγμή αυτή το γράμα αυτό, σά να είχε κάποια μαγική δύναμη, συσσωρεύει άλλεπάλληλα δυστυχήματα έναντιον όλων όσων το έγγιζουν. Φθάνετε στην Τουρραίνη. Μιά φιλονικία σ'ό χαρτιά σ'ό άναγκάζει να μονομαχήσετε και πληγώνετε βαρεία κάτ' άπ' όλη παράθυρα σ'ό σπιτιού της Μαγδαληνής. Απ'ό τότε βλέπει την άσπληξία σ'ό προς τον άφέντη της, ύποπτεται πούς είτα, δ

ψάχνει τις τσέπες σ'ό και βρίσκει μέσα σ' αυτές την έπιστολή γιά την όποια της είχε μιλήσει ο πατέρας της. Μόλις την είδε την έ-πιασε τρόμος. Θυμήθηκε την τραγική προφητεία του Παρακέλσου, όποιοίτσει τα χρόνια και βλέπει πως είχε σ'ό σ'ό άκριβώς ο χρόνος της πραγματοποίησεως της προφητείας. Σας πέρνει το γράμμα με την έλπίδα ότι έτσι δεν θα μάθετε τίποτε και έπειτα, έπειδή σ'ό εύσπλαχνίζεται, σ'ό παραλαμβάνει σ'ό σπίτι της γιά να περιποιηθώ την πλγή σ'ό.

Κατόπιν άποφασίζει να φωνάξη ένα γιατρό και βρίσκει έμένα. Μόλις σ'ό είδα με ξάφνιασε ή όμοιότης σ'ό με τον άδελφό σ'ό και δεν άργητα να καταλάβω ότι είτα το βρόφος που είχε γεννηθεί τη βραδυά κατά την όποια ο πατέρας σ'ό, μάς έφιλοξένησε με τον Παρακέλσο στον πύργο του. Άμέσως ένα σχέδιο γεννιέται μέσα στο μυαλό μου και γιά να το πραγματοποιήσω σ'ό άποκαλύπτω ένα μόνο μέρος της αλήθειας, λέγοντας ότι είσθε κύριος μιάς τεραστίας περιουσίας. Αναλαμβάνω μάλιστα να σ'ό την άποδώσω και σ'ό μου τάξετε τα μισά αν το κατορθώσω. Καμιά άμφιβολία δεν είτα γιά την έπιτυχία του σχεδίου μου, γιατί ο χαρακτήρ του κόμητος Γο-δεφρίδου μου ήταν γνωστός. Μόλις έδίδρασε την έπιστολή του πα-τέρα σ'ό, δεν έδίδρασε ούτε στιγμή να σ'ό άποδώσει την πατρική κληρονομία. Μονάχα που μου έλειπε ή έπιστολή, την όποια ύστερα από μιά άγρία πάλη με τη Μαγδαληνή κατώρθωσα να πάρω σ'ό χέρι μου. Άλλά άμέσως τα πράγματα παίρνουν διαφορετική τροπή. Έσείς γνώσατε άφαντος, ένώ έγώ χωρίς στην άμελική κατάδιωξη του μυστηριώδους Έξαδέλφου του Διόβλου φυλακί-ζομαι έδώ μέσα όπου και πρόκειται να πεθάνω.

Ο Βρινδίνος σ'ό σημείο αυτό εσάφισε. Η συνεχής αυτή όμιλία τον είχε ξαναλήσει τόσο ώστε έπεσε κάτω άναίσθητος. Ο Φλορεστάν παίρνοντας το φως τον επλησίασε και άρχισε να τον περιποιείται. Σε λίγο ο Βρινδίνος συνήλ-θε και του είπα:

— Τώρα, ύψηλότατε, άνοιχτε τα ρούχα μου και πάρτε την έπιστολή σ'ό... Την έχω χωμένη σ'ό στήθος μου.

Ο Φλορεστάν ξέσπασε σε δυνατό γέλιο και απάντησε:

— Την έπιστολή!... Τί να την κάνω;... Τί θα μου χρησιμεύει σ'ό βάθος του ύπογειου α-τό όπου βρίσκομαι θαμμένος ζωντανός; Έ-πειτα θα νομίζετε ίσως ότι με τρώει ή έπιθυμία να άσπασθώ το χειρόγραφο αυτό του πατέρα μου... Χά! χά! Σε αλήθεια πρέπει να εύλογώ τη μνήμη του τρομερού αυτού πατέρα ο οποίος έπειδή κάποιος τσαλατάνος του είτα πέριεως φλυαρίες, μ' έβγαλε από το σπίτι του κι' από την καρδιά του... Η έπιστολή!... Μά κ' έλεσ-θερος να ήμωνα δά μπορούσε να με κάνει να ξαναζήσω τα τριάντα αυτά χρόνια της ζωής μου που τα πέρασα μέσα στην άβυσσότητα και την έγκαταλειψη; Κρίσητε την καταραμένη αυτή έπιστολή!... Όλη ή εύτυχία μου στον κόσμο αυτόν έδόθη στον Γοδεφρίδο, τον ευγενή ά-δελφό μου! Έγώ είμαι ένας παρίας, ένας λεπρός... Σε μένα εδ'ό-θησαν ή άπραγματοποίητες έπιθυμίες, το μίσος, ή φυλακή, ή θά-νατος μέσα στην άπελπισία και σ'ό σκοτάδι!... Σε αυτόν ο κ'ότος, ο έρως, ή δόξα, ή έλευθερία, το φως!...

Σιωπή τον διέκοψε με πένθιμη φωνή ο Βρινδίνος. Κόμη Φλορεστάν της Θούνης φτάνουν ή εισωνίες, φτάνουν ή βλαστή-μιας! Τη στιγμή αυτή που ζηλεύετε την τύχη του, ο άδελφός σ'ό είτα εκατό φορές πιο δυστυχής από σ'ό! Έλευθερία, δόξα, τιμές, κ'ότος, όλα σ'ό σ'ό έπηρε χωρίς να το ξέρη διαλυθήκαν σ'ό κανόν!... Το όνομα του που εινε και δικό σ'ό, Υψηλότατε, έγινε ένα με την άτιμία και την προδοσία. Η ύποληψή του κυλίστηκε μέσα σ'ό βορροκό και το κ'όρωμα τον περιμένει. Η περιουσία του θα δημευθώ... Μετά ένα μήνα ή σύγγος του δεν δά έχη πιά ούτε σ'ό, ούτε ψωμί... Είστε ευχαριστημένος, κύριε κόμη;

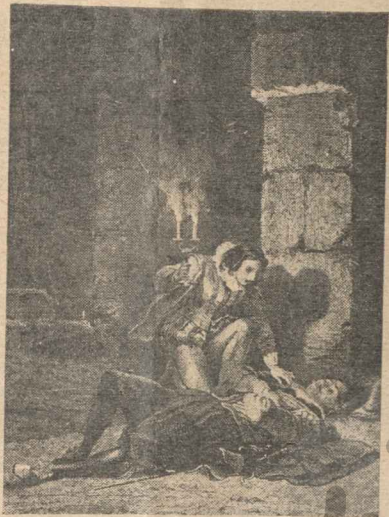
Ο Φλορεστάν χλωμός από την έκληψη του είτα σ'ό σ'ό.

— Λες ψέμματα! φώναξε. Αυτός! ο Γοδεφρίδος! προδοτής! άναόρος! εινε αδύνατο!...

— Άκούστε αυτό που θα σ'ό πώ καλά, εξακολούθησε ο Βριν-δίνος. Είχαν έμπιστευθώ στη χηρή του τα κλειδιά της έκκλησης μέσα στην όποια φυλάσσον ή περιουσία όλων των ευφώνων οικο-γενειών της πόλεως! Έξοτε τί τα έκανε αυτά τα κλειδιά ή μάλλον τί τον κατηγορούσι ότι τα έκανε;

— Όχι! απάντησε ο Φλορεστάν που μόλις άκουσε τη λέξη κλειδιά τζάλιστηκε.

Τον είδαν, εξακολούθησε ο Βρινδίνος, τη νύχτα του χορού του διοικητού να τα οίχνη από τον έσάστη του μεγάρου στον Τα-γιερέ, τον άρχηγό των μισοφόρων, ο όποιος κατόπιν με τους ανθρώπους του έλελήτησε την έκκλησία... (Ακούουθε!)

Ο Φλορεστάν τον επλησίασε και ά- ρχισε να τον περιποιείται.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΙΑ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΡΑΣΚΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΟ	Ρασκάς.
ΖΑΝ ΝΤΕΒΑΛΑΝΤ	Ζάν ντε Τρεγκόρ.
ΚΛΑΝΤ ΜΕΡΕΛ	Μαντελόν.
ΖΑΝ ΕΜΠΛΙΚ	Ζερμαίν.

Ο ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΑΖΑΡΓΚ ήταν πολύ γνωστός στο λιμάνι της Μασσαλίας. Ήταν ένα εξαιρετικό παιδί, τίμιο και πρόσχαρο που δεν το φόβιζε διόλου η δουλειά και που ζούσε καλά από τη δουλειά του ως εκφορτωτής. Τον επανόμαζαν καπετάν Ρασκάς. Ο Ρασκάς αγαπούσε

Ο ξένος γοητεύθηκε από την όμορφή της Μαντελόν.

την όμορφη Μαντελόν, ένα θαυμάσιο κορίτσι που πουλούσε κοχύλια στην παραλία και που τον ανταγαπούσε.

Όλα πήγαιναν καλά όταν, μια μέρα, ένας μυστηριώδης ξένος, γοητευμένος από την όμορφη της Μαντελόν την ελπίσασε και, χωρίς επιφυλάξεις, της επρότεινε να τον ακολουθήσει, τάζοντάς της μια ζωή πλούσια και μεγαλοπρεπή. Όταν ελπεύει ένα κορίτσι είκοσι χρόνων δεν έχει άρετη θέληση κι' ο πλοῦτος είναι μεγάλο δόλωμα. Η όμορφη Μαντελόν ακολούθησε τον ξένο, ο οποίος της είπε ότι λεγότανε Παύλος Μοραλές. Όταν ο Ρασκάς δὲν ξαναείδε πια στην προκυμαία την αγαπημένη του Μαντελόν λίγο έλειψε να πάθει από αποπληξία. Ήταν πολύ αισθηματικός κι' η απώλεια της φίλης του του στοίχισε. Έχασε το θάρρος του και τη θέλησή του και κανείς δε θα μπορούσε να φανταστεί τι θ' απογινόταν ο φτωχός Ρασκάς, αν ένα απρόοπτο γεγονός δὲν μεσολαβούσε. Κάποιο απόγευμα, ενώ εκορβε βόλτες στην προκυμαία, άκουσε άξαφνα δυνατές φωνές προς το φρούριο του Αγίου Ιωάννου. Έτρεξε άμέσως κατά κει και είδε έναν πάνθηρα, ο οποίος είχε δολώσει πάνω σε μια νέα κι' είχε βυθίσει τα νύχια του στην πλάτη της. Ο Ρασκάς πήδησε ακράτητος, τρόβηξε τη νέα από τα νύχια του θηρίου και τραβώντας το μαχαίρι του το βύθισε στην καρδιά του πάνθηρος, αφήνοντάς τον νεκρό.

Ο πάνθηρ αυτός είχε φύγει από ένα καράβι άγνωστοπλοῦμένο στην παραλία και η νέα που λεγόταν Ζερμαίν Ντελαρδ ήταν κόρη ενός μεγαλοπλούτου ποτών, που περνούσε τυχαίως από κει και ύπστη την επί-

Ο Ρασκάς. ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΟ

της άρεσε κάπως, αλλά προπάντων της ήταν χρήσιμος για να της δίνει διάφορες πληροφορίες και για αυτό αποφάσισε να προσποιηθεί ότι τον αγαπά.

Στην άρχη ο Ζάν ντε Τρεγκόρ πάλαψε μετὰ της τρυφερής αγάπης που ένοιωσε για τη μνηστή του και της δυνατής επιθυμίας που του έφερνε η Μαντελόν και μπόρεσε ν' απομακρυνθῇ από την τελευταία. Μά εκείνη δὲν ήταν απ' αυτές που ύποχωρούν εύκολα. Επεχείρησε στά ψέμματα ν' αυτοκτονήσει κι' έκάλεσε κοντά της τον Τρεγκόρ την παραμονή άκριβώς της ημέρας που θα παντρευόταν με την Ζερμαίν - Ντελαρδς ο οποίος κι' έτρεξε να τη βοηθ. Μά ύπστη κάποιος ο οποίος είχε αρχίσει να ύποπτευεται κει και αυτός ήταν ο Ρασκάς που άνηκε στην ύπηρεσία του πατέρα της Ζερμαίν. Βλέποντας την άπελπισία της κόρης, που ο άρραβωνιαστικός της την εγκατέλειψε την παραμονή του γάμου της είπε:

— Δεσποινίς, σὰς δοκίμομαι, εγώ ο Ρασκάς να εὖς ναφέρω τὸν άπιστο.

Ο Ζάν ντε Τρεγκόρ ήταν έτοιμος ν' ακολουθήσει τη Μαντελόν όπου ήθελε αυτή μά ο Ροντριγκέζ Γκάσια τον ζήτησε και με διάφορες μηχανορραφίες κατόρθωσε να κἀνη τη Μαντελόν να γυρίσει μόνη της στη νῆσο του Γάτου.

Η Ζερμαίν Ντελαρδς είχε μια παιδική φίλη την Παυλίνα Σαμορέντ, της οποίας ο πατέρας ήταν πλούσιος γαιοκτήμονας στις Άντιλλες. Για να την κάνουν να ξεχάσει την εγκατάλειψη του μνηστήρος αποφάσισαν να τη στείλουν στη φίλη της. Ο Ρασκάς την εὐνοώδευσε.

Την άφιξη του άεροπλοίου «Βάσκο ντε Γκάμα» του οποίου επέβαινε η Ζερμαίν, στις Άντιλλες, την έληροφορήθη η Μαντελόν.

— Θ' άρπάξω, είπε, αυτή την κόρη για να τη χρησιμοποιήσω ως όμηρο.

Πράγματι, ύστερ' από ένα άγριον άγριον, οι πειραταί έγιναν κύριοι του πλοίου. Η έκπληξ του Ρασκάς ήταν άπερίγραπτη όταν είδε πως είχε πέσει στα χέρια της πρώην μνηστής του! Η Μαντελόν θά μαλάκωσε εύκολα βλέποντας το Ρασκάς, μά δυστυχώς ο Ροντριγκέζ άγρυπνούσε. Έβριζε τον Ρασκάς στη θάλασσα, μά φαίνεται πως δὲν τὸν ήταν γοηφό του να πνιγῇ. Βρήκε ένα βαρέλι, στο όποιο σκαρφάωσε και εκεί, κλειδωνόμενος από τα κύματα περίμενε.

Ένα ύποβρύχιο που περνούσε από κει τον περιανέλεξε. Κυβερνήτης του ύποβρυχίου ήταν ο Ζάν ντε Τρεγκόρ, ο οποίος όταν έμαθε από το στόμα του Ρασκάς ότι η μνηστή του βρισκόταν στα χέρια της Μαν-

τεσθ του θηρίου.

— Αν δὲν είσαστε σεις, είπε ο πατέρας της στον Ρασκάς η κόρη μου θά ήταν ίσως νεκρή. Πῶς μπορώ να σὰς ευχαρισήσω;

Ο Ρασκάς γυρνώντας άδέξια το σκαῖπο του στα χέρια απάντησε:

— Έχω να απλῶς το καθήκον μου.

— Όχι, όχι, έννοώ να σ' ανταμείψω παιδί μου. Χρειάζομαι έναν δραστήριο και ενεργητικό έπόπτη για τις άποθήκες μου.

Ο Ρασκάς δέχτηκε κι' ευγνωμοσύνη τη θέση αυτή.

Ο Παύλος Μοραλές, ο μυστηριώδης ξένος, που είχε απαγάγει την όμορφη Μαντελόν ήταν ο άρχηγός μιας συμμορίας πειρατών που καταδίδωναν τα πλοία τα μεταφέροντα οίνοπνευματώδη ποτά στην Άμερική. Είχε το στρατηγείο του στη νῆσο του Γάτου στις Άντιλλες και εκεί είχε εγκαταστήσει και τη Μαντελόν. Είχε μαζί του δυο άρραβωνιασμένους άξιωματικούς: Τὸν Ροντριγκέζ Γκάσια, ένα άμέριμνο τυχοδιώκτη και το μηχανικό Κορότιο Σαλέμ. Η Μαντελόν έξασκοῖσε μεγάλη έπιπορὴ στο Μοραλές. Ένα βράδυ γύρισε από μια έπιχείρηση πηλωμένος θανάσιμα. Πρίν πεθάνει άωκισε τὸς δυο φίλους του να ύπακούουν στο εἶξ στη Μαντελόν, όπως σ' αυτόν τὸν ίδιο. Έτσι η μικροίτα Μαροινίτσα έγινε άρχηγος τὸν πειρατών. Η Μαντελόν έπῃξε το ρόλο της στα σοβαρά μά ύστερ' από λίγους μήνες θέλησε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία και πήγε στην Κωνσταντινή. Εκεί μέσω του Ροντριγκέζ Γκάσια, ο οποίος την είχε ακολουθήσει, έγνώρισε το Ζάν ντε Τρεγκόρ ένα νεαρὸ άξιωματικό του ναυτικού που ήταν άρραβωνιασμένος με τη Ζερμαίν - Ντελαρδς. Ο άξιωματικός αυτός της άρεσε κάπως, αλλά προπάντων της ήταν χρήσιμος για να της δίνει διάφορες πληροφορίες και για αυτό αποφάσισε να προσποιηθεί ότι τον αγαπά.

Στην άρχη ο Ζάν ντε Τρεγκόρ πάλαψε μετὰ της τρυφερής αγάπης που ένοιωσε για τη μνηστή του και της δυνατής επιθυμίας που του έφερνε η Μαντελόν και μπόρεσε ν' απομακρυνθῇ από την τελευταία. Μά εκείνη δὲν ήταν απ' αυτές που ύποχωρούν εύκολα. Επεχείρησε στά ψέμματα ν' αυτοκτονήσει κι' έκάλεσε κοντά της τον Τρεγκόρ την παραμονή άκριβώς της ημέρας που θα παντρευόταν με την Ζερμαίν - Ντελαρδς ο οποίος κι' έτρεξε να τη βοηθ. Μά ύπστη κάποιος ο οποίος είχε αρχίσει να ύποπτευεται κει και αυτός ήταν ο Ρασκάς που άνηκε στην ύπηρεσία του πατέρα της Ζερμαίν. Βλέποντας την άπελπισία της κόρης, που ο άρραβωνιαστικός της την εγκατέλειψε την παραμονή του γάμου της είπε:

— Δεσποινίς, σὰς δοκίμομαι, εγώ ο Ρασκάς να εὖς ναφέρω τὸν άπιστο.

Ο Ζάν ντε Τρεγκόρ ήταν έτοιμος ν' ακολουθήσει τη Μαντελόν όπου ήθελε αυτή μά ο Ροντριγκέζ Γκάσια τον ζήτησε και με διάφορες μηχανορραφίες κατόρθωσε να κἀνη τη Μαντελόν να γυρίσει μόνη της στη νῆσο του Γάτου.

Η Ζερμαίν Ντελαρδς είχε μια παιδική φίλη την Παυλίνα Σαμορέντ, της οποίας ο πατέρας ήταν πλούσιος γαιοκτήμονας στις Άντιλλες. Για να την κάνουν να ξεχάσει την εγκατάλειψη του μνηστήρος αποφάσισαν να τη στείλουν στη φίλη της. Ο Ρασκάς την εὐνοώδευσε.

Την άφιξη του άεροπλοίου «Βάσκο ντε Γκάμα» του οποίου επέβαινε η Ζερμαίν, στις Άντιλλες, την έληροφορήθη η Μαντελόν.

— Θ' άρπάξω, είπε, αυτή την κόρη για να τη χρησιμοποιήσω ως όμηρο.

Πράγματι, ύστερ' από ένα άγριον άγριον, οι πειραταί έγιναν κύριοι του πλοίου. Η έκπληξ του Ρασκάς ήταν άπερίγραπτη όταν είδε πως είχε πέσει στα χέρια της πρώην μνηστής του! Η Μαντελόν θά μαλάκωσε εύκολα βλέποντας το Ρασκάς, μά δυστυχώς ο Ροντριγκέζ άγρυπνούσε. Έβριζε τον Ρασκάς στη θάλασσα, μά φαίνεται πως δὲν τὸν ήταν γοηφό του να πνιγῇ. Βρήκε ένα βαρέλι, στο όποιο σκαρφάωσε και εκεί, κλειδωνόμενος από τα κύματα περίμενε.

Ένα ύποβρύχιο που περνούσε από κει τον περιανέλεξε. Κυβερνήτης του ύποβρυχίου ήταν ο Ζάν ντε Τρεγκόρ, ο οποίος όταν έμαθε από το στόμα του Ρασκάς ότι η μνηστή του βρισκόταν στα χέρια της Μαν-

Η Μαντελόν ύψωσε το μαστίγιό της.

Ο Ρασκάς της έπιασε το χέρι, ενώ συγχρόνως τραβούσε το πιστόλι του.

τελόν, απεφάσισε με κάθε θυσία να τη σώσει.

Ένας απ' τὸς ανθρώπους της Μαντελόν ο Μπίλυ Σούνταη έλε στείλει να ζητήσει από τὸν πατέρα της Ζερμαίν λύτρα πέντε εκατομμυρίων για την έλευθερία της. Μά ο Μπίλυ έκανε το σφάλμα να σταθῇ σ' ένα μέρος, όπου βρισκόταν κι' ο Ρασκάς κι' εκεί πύπστη, έκανε την άφροσύνη να πῇ που βρισκόταν το στρατηγείο της Μαντελόν και ν' αποκαλύψει τὸν σκοπό του ταξιδιού του.

Ο Ρασκάς δὲν έδίστασε. Με τὸς φίλους του πήγε στο νησί και Γάτου, όπου η Μαντελόν τὸν ύποδέχτηκε χωρίς δυσπιστία. Μά δὲν άργησε να καταλάβῃ τὸς σκοπούς του Ρασκάς και χωρ'ς να διστάσῃ τὸν κατέδικασε εις θάνατον.

Την άλλη μέρα θά γινόταν η έκτέλεσή του στην ηλεκτρική πολυθρόνα.

Πρίν πεθάνει ο Ρασκάς ζήτησε να μιλήσει.

— Υάχαρι, είπε στην Μαντελόν, ένας άνθρωπος που δὲν έπαρε να σ' αγαπῇ: Ο Ζάν ντε Τρεγκόρ. Έχει καταφέρει εδὼ με τὸς καίτες του. Αν δὲν έφυγε μαζί σου την ημέρα που έφυγες για τη Γαλλία σ' αυτό φταίει ο Ροντριγκέζ ντε Γκάσια που τὸν έμπόδισε δια της βίας.

Ο Ροντριγκέζ χλώμιασε.

— Είπε αλήθεια αυτά; ρώτησε η Μαντελόν.

— Αλήθεια, απάντησε ο Γκάσια, μά ήγησα έτσι για να σε σώσω.

— Χάσου από μπροστά μου! φώναξε η Μαντελόν. Δέ θέλω πια να σε ύπολογίζω μετὰ τὸν άνθρωπον μου.

Ο Ροντριγκέζ άπομακρύνθηκε.

— Καί, τώρα πρόσθεσε η Μαντελόν, ας θανατωθῇ ο άλλος.

Ο Ρασκάς άπάνω στη μοιραία πολυθρόνα, περίμενε έτοιμος να πεθάνῃ... Μά ο θεός άγανάκτα για τὸς γενναίους. Ένας από τὸς πειρατάς, ο έπιφορτισμένος με την έκτέλεση, άγαπούσε την μίς Βαντεριμπούρν, φίλη της Ζερμαίν της προστατριάς του Ρασκάς. Για τὴν την ευχαριστήση έκοψε το ρεύμα και έσωσε το Ρασκάς.

Ο Ρασκάς όμως έκρινε φρόνιμο να προσποιηθῇ το νεκρό, ενώ η Μαντελόν με τὸς παρατάς της άπομακρύνονταν για να βοηθῇ το Ζάν ντε Τρεγκόρ.

Όταν οί δυο πειραταί, οί έπιφορτισμένοι να θάψουν τὸν Ρασκάς πήγαν να τὸν πάρουν τὸν είδαν να όρθώνεται ολοζώντανος.

μπροστά τους. Μέσα σε λίγα λεπτά τὸς κατέβηκε και τὸς δυο κι' έτρεξε να βοηθῇ τη Μαντελόν. Η έκπληξ της ήταν άπερίγραπτη όταν τὸν άντίκρουσε με το πιστόλι στο χέρι:

— Έχασες το παιχνίδι, όμορφη! της είπε. Συγχρόνως οί ναῦτες του Τρεγκόρ αἰχμαλωτίσαν τὸς άλλους πειρατάς και έλευθέρωναν τη Ζερμαίν.

Η Μαντελόν είχε νικήσῃ.

— Δέ θά με πιάσετε ζωντανή! τὸς φώναξε και τραβώντας το μαχαίρι της το βύθισε στο στήθος της.

Η Ζερμαίν έλευθέρη πια συνοδευόμενη από τὸν εὐτυχισμένο άρραβωνιαστικό της Ζάν ντε Τρεγκόρ, ο οποίος είχε μετανοήσει για τὴς πικρίες με τὴς οποίες την έπότισε και από το Ρασκάς, που παρ' όλη του τη χαρά, γιατί είχε σώσει ακόμη μια φορά τη Ζερμαίν, ήταν λίγο λυπημένος για το θλιβερό τέλος της παλιάς του άρραβωνιαστικιάς, γύρισε στο ύποστατικό τὸν Σαμορέντ.

Έκεί, τὸς ύποδέχτηκε όλο το προσωπικό του σπιτιού με έπί κεφαλῇς την Παυλίνα Σαμορέντ, η οποία έσπευσε να τὸς συγχαρῇ για την εὐτυχῇ λύση της περιπέτειάς τὸν, κι' ιδιαιτέρως το Ρασκάς στην τόλμη και την έξυπνάδα του οποίου όφείλετο η σωτηρία όλων.

Ο Ρασκάς, πέρνοντας το χέρι που του έδινε η Παυλίνα, την έκοίταξε στα μάτια.

Μία άστραπή πέρασε από το βλέμμα τὸν δυο νέων.

Κατόπιν ο Ρασκάς χαμηλώνοντας το δικό του ψήφισε σιγά: — Σὰς ευχαριστῶ πολύ, δεσποινίς. Έχω να απλῶς το καθήκον μου.

Μερικὲς ημέρες κατόπιν, στο κτήμα τὸν Σαμορέντ, γινόντουσαν οί γάμοι του Ζάν ντε Τρεγκόρ και της Ζερμαίν Ντελαρδς. Ο Ρασκάς περίμενε κι' αυτός τη σειρά του, γιατί από την ημέρα που είχε γνωρίσει τη φίλη της Ζερμαίν, την Παυλίνα Σαμορέντ την είχε αγαπήσει.

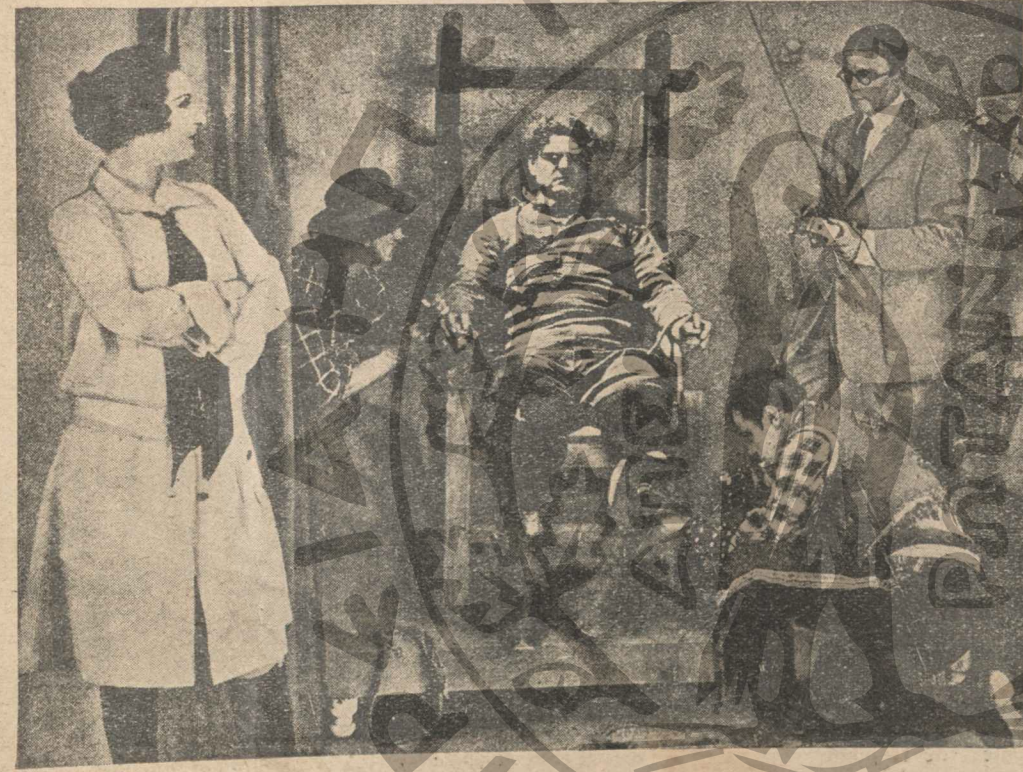
Μά και κείνη τὸν αγαπούσε. Έξομολογήθηκε μάλιστα τὸν έρωτά της στην φίλη της Ζερμαίν, η οποία έσπευσε να τὸ αναγγείλῃ στο Ρασκάς.

Έτσι όταν έμαθε ότι η Παυλίνα τὸν αγαπούσε κι' αυτή παρ' όλγο να τρελλαθῇ.

Ο πατέρας της Παυλίας δὲν έφερε καμιά αντίρρηση στην ένωση τὸν δυο νέων γιατί είχε εκτιμῇ τὸν εὐλογητὸ και έντιμο χαρακτήρα του Ρασκάς. Ο ίδιος μάλιστα πήγε και βρήκε το νέο και τὸς είπε ότι θά θεωρούσε εὐτυχία του αν έδεχτο να γίνῃ σύζυγος της κόρης του. Συγχρόνως τὸς ανέθεσε τη γενική διεύθυνση τὸν κτημάτων της.

Ο Ρασκάς δέχτηκε με χαρά το χέρι της και ο γάμος του έγινε μεγαλοπρεπής. Το ίδιο βράδυ ο Ρασκάς πλησίασε το Ζάν ντε Τρεγκόρ και τὸς είπε με συγκίνηση.

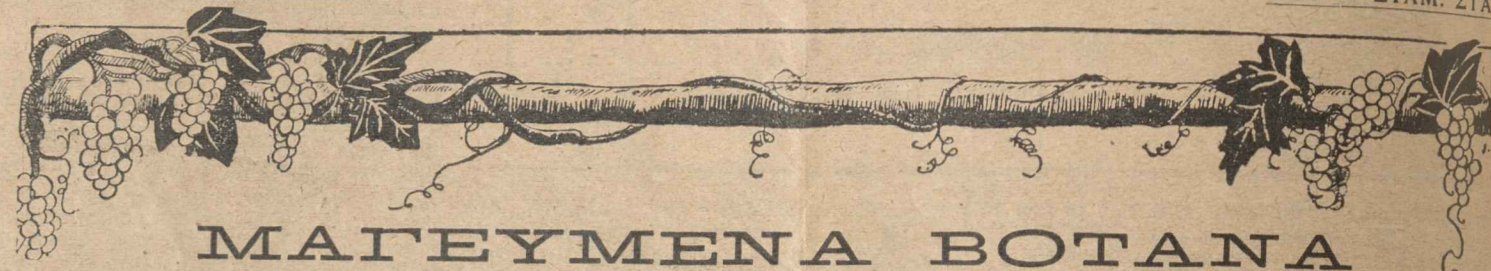
— Πρίν εγκατασταθῇ εδὼ οριστικῶς, καπετάνι μου, θά γυρίσω στη Μασσαλία και θ' ανάψω μια λαμπάδα στην Παναγία. Τῇς την έταξα την ημέρα που με σώσατε άπάνω στο βαρέλι...

Με τὰ χέρια σταυρωμένα ο Ρασκάς περίμενε το θάνατο...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΑΓΕΥΜΕΝΑ ΒΟΤΑΝΑ

(Ο Μανδραγόρας)

Κουβεντολόι στο καφενείο της 'Επαρχίας. Ο κ. Εισαγγελέας και ο μανδραγόρας. Η άπορία του Καφετζή. «...Μαστραγγούρα τον είπες...» Ο Βούλγαρος δάσκαλος και ο μανδραγόρας. Τι έγραψαν οι άρχαιες. Το σχήμα της ρίζας του μανδραγόρα. Πώς την ξεριζώνουν. Κίνδυνος θάνατος! κ.λ.π. κ.λ.π.

Η μεσημεριανή ζέση τους είχαν αναλύσει όλους εις το καφενείο μιάς μικράς πόλεως της Παλαιάς Ελλάδος και είχαν γείρει τα πελάσια, ένοιον άπάντα στις καρέκλες τους. Το γκαρσόνι χαμογυριόταν στην άκρη, πέρνοντας άέρα και διώχνοντας τις μυγες με την λερωμένην πετσέταν της ύπηρεσίας απ' τον ώμο του. Έξω περνούσαν άργοι και συλλογισμένοι, άραιοι-άραιοι, οι διαβάτες. Η φρούς σιωπούσαν σαν να νύσταζε, όταν μπήκε μέσα ο κ. Εισαγγελέας. Χονδρός παχύς, με σφιγμένα χείλη και στομφώδη φρασολογίαν, έσερνε μαζί του το ξεδιονέμενο, από κερασίδα, μπαστούνι του. Σάν είδε την καθημερινήν παρεα του, σαν μισοναρκωμένη άπάντα στις καρέκλες, τον κύριο έφορο, τον κ. ταμία, τον κ. άπόστρατο άνακριτή, τον κ. άπότακτο λογαό, — με άλλους άπαγορευόμεναι αι σχίσαις — τους είπε μιά κουδουνιστή φράση, από κείνες που συνείδησε να λήη όταν άγόρευε άπάντα στην έδρα για να κάνει έντυπτοι στο κοινό.

— Καθεύδετε υπό Μανδραγόραν!...
Η φράσις δέν είχε χαμιάν σχέσιν με την ύπνηλίαν και την κούραν των πληκτικών και πλητηνόντων εκείνων ανθρώπων, οι όποιοι άποτελούν το κέντρον της ζωής, της αντίληψως και της προόδου των έπαρχιών, αλλά τι μ' αυτό;
Μήπως έχουν σχέσιν π' άλλα, που έπιστήμης και άνεπιστήμης έλεγε; Κάποιος ανέλαβε να με συστήση.
— Και ο κύριος τι επαγγέλλεται; με ρώτησε.
— Ζωέμπυρος, διέκωπα.
— Κ' υπάκουον ζωά έδώ πέρα;
— Άρκετά. Έπίσημα και άνεπίσημα! του άπάντησα.
— «Έπίσημα» θά έννοείτε τα άχρηστα του έποικισμού. Μου είπε.
— Πιθανόν.

Κι' άρχισαν κάτι να λήη για τα ζωά και τους ανθρώπους του έποικισμού.
— Κι' ο Μανδραγόρας κ. Εισαγγελέη;
— Τι;
— Είναι πολύ μεγάλο δένδρον!
— Ασφαλώς, αφού κοιμούνται άνθρωποι από κάτω.
Σάν πλάτανος θά είνε: είπε κι' ο άπότακτος.
Η συζήτησις έστράφη περί τον Μανδραγόραν. Οι περισσότεροι δέν έγνώριζαν παρά μονάχα τ' όνομά του.
Ο κ. έφορος ένόμιζε πως είν' ένα θηρίο μυθικό. Ο άπόστρατος τον φανταζόταν σαν άράπη. Ο κ. νομογεωπόνος είπε πως είνε ένα είδος φυτού, που δηλητηριάζονται τα ζωά, αλλά λεπτομερείας δέν θυμάται και ότι τέτοιο πράγμα στην Ελλάδα, δέν υπάρχει «ευτυχώς».

Έσκέφθη να ρωτήσω και τον καφετζή:
— Δεν μου λές, παρακαλώ, τι γνωρίζεις περί Μανδραγόρα;
— Πώς τον είπες, Μαστραγγούρα;
— Μανδραγόρα;
— Δεν τον έρω. Δεν θά είνε από τούτο το χωριό.

Τότε θυμήθηκα πως στην Μακεδονία μιά φορά, είχα γνωρίσει ένα παλιό Βούλγαρο διδάσκαλο, όποιος άνοίγοντας κάποιο Βουλγαρικό άναγνωσμάτιο, μου έδωσε πολλές πληροφορίες περί Μανδραγόρα.

Κατά τους Βουλγάρους ο Μανδραγόρας δέν είνε ούτε πλάτανος ούτε θηρίο, ούτε καν άράπη. Είναι μικρό φυτό, όσαν μαρούλι, με φύλλα πειο τραχεία, βαθειά πράσινου χρώματος και κάνει λουλούτια ένας χαλκός στερογγυλός, ή μακρουλούταικος, με μιά σάρκα πολύωδη γεμάτη από μικρά σποράκια.

Οι καρποί του και ή ρίζα του είνε δηλητηριώδεις.

Ο Διοσκουριδής ο πρόγονος του κ. Έφορου και των λοιπών γεροντιστών του καφενείου έχει γράψει ότι από τις ρίζες και τους καρπούς του παρσκευάζαν οι άρχαιοι έχυλίσματα με κρασί ή άφραφήματα, τα όποια έδιδαν σ' όσους υπέφεραν από άγρυπνία.

Βοτανικώς, σήμερα, το υπάκουον εις την κλάσιν των «Στρυγνιδών» και εις την τάξιν των «Στρυγνομόρφων» που έχει στην ολογένειά της πολλά φυτά δηλητηριώδη.

Ο Λινναίος για να δείξη τι επικίνδυνον που ήταν το φυτό το είχε κατατάξει με άλλα δηλητηριώδη εις το γένος «Άτροπος». Το όνόμασε δέ έτσι από το όνομα της φοβερώτερης των τριών Μοιρών.

Ο Μανδραγόρας για πείσμα του κ. Νομογεωπόνου φυτρώνει στις Κυκλάδες, στην Κρήτην, και στα όρημα μέρη, τα γύρω από την Έλευσίνα και τα Μέγαρά στα παράλια της Παλαιάς Κορίνθου και σ' άλλα μέρη κοντά στη θάλασσα, άλλων τόπων της Ελλάδας.

Ο Διοσκουριδής μάλιστα τον υποδιαιρεί. Είς άρσενικόν και θηλυκόν, μέλανα, λευκόν και «θριδακιάν» (μαρουλάτον, δηλαδή).

Εκείνο όμως που είνε περίεργον του φυτού αυτού και το όποιο έδωσε στη φαντασία του τη δεισιδαιμονία, την άμάθειαν την άγνοη, λαβήν, να όργιάση είνε ή ρίζα του, ή όποια πολλές φορές φθάνει ως ένα μέτρο βάθος κάτω από την γή και έχει σχήμα ανθρώπου ολογύνοντος σε φυσικό μέγεθος σχεδόν.

Ο Πυθαγόρας τις ρίζες του, τις λέει «άνθρωπομορφους».

Η ρίζα του είνε σαρκώδης. Και στην άρχη μόν, είνε λεπτή ως ένα δάχτυλο, όσο όμως προχωρεί μέσα στη γή παχαίνει, παχαίνει και γίνεται σαν άνθρωπος. Έπειτα στην μέση κάνει «κατεφθον» δύο διακλαδώσεις, σαν δύο βραχίονες και τέλος εις τα κάτω διχάζεται πάλιν σε δύο σκέλη.
Αν οι καρποί του Μανδραγόρα φέρουνον, ύπνο και στους μικρούς και θάνατον, ή ρίζα του δέν φέρει μόνον ύπνο, αλλά τον θάνατον και σε μικρούς και σε μεγάλους.

Ο Διοσκουριδής λέγει ότι:
— «Πλείων ποθει έξάγη του ζήν».

Το άνθρωπόμορφο αυτό της ρίζας και το τεράστιο, σχετικώς με το φυτό, μέγεθός της, έδωσαν έπίσης σε χιλιά δυο μυθεύματα, από την άρχαία έποχή ως σήμερα ακόμα.

Για τη ρίζα του αυτή και τους καρπούς του πίστευαν ότι έχει την δύναμη να λήη και την στείρωσι των γυναικών, ακόμα. Αναφέρεται δέ τούτο και εις την άγίαν Γραφή. «Επορεύθη δε Ρουβέν εν ήμέρῃ θερισμού πυρῶν και εύρε μύλην Μανδραγορῶν εν τῷ άγρῳ, και ήνεγκεν αὐτὰ πρὸς Λεβίαν, την μητέρα αὐτοῦ. Είπε δέ Ραχὴλ τῇ Λεβί, τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς. «Δός μοι τῶν μανδραγορῶν, τοῦ υἱοῦ σου κ.λ.π.» (Γέννησις Α' 14).

Έπίσης έπίστευαν ότι συντελεῖ εις ἀνακάλυψιν κρυμμένων θησαυρῶν, για την πρόγνωση του καιρού, για την εξουδετέρωσις της μαγείας ακόμα, ότι μπορούσε να μεταβάλλη σε κατάσταση ζυμαρίου το έλεφαντοκόκαλο, ότι γιατρεύει διάφορες αρρώστιες και ότι είνε μοναδικό για τον έσρατα. Για τούτο ο Πλίνιος το έλεγε «φυτό της Κρήνης».

Και στην άρχαία έποχή και στον μεσαίωνα πίστευαν, ότι εκείνος που είχε Μανδραγόρα εις το σπίτι του έθεωρεϊτο ή πολύ σφός ή πολύ μεγάλος άνθρωπος.

Ο Γώσπηος λέγει ότι εις την κατοχή ενός τέτοιου άνθρωπομόρφου Μανδραγόρα, άποδίδεταν ή μεγάλη και θαυμαστή σοφία του Σολομώντος.

Οι άρχαιοι Γερμανοί έντυναν και φύλαγαν στα σπίτια τους, τις ρίζες του Μανδραγόρα, που έμοιαζαν σαν άνθρωποι, «ως άνεπιμήτα φυλαχτά και «ειδώλια» που φέρουν μεγάλα αγαθά». Έθεωρεϊτο δέ έντυχής, όποιος είχε τέτοιο πράγμα σπίτι του.

Όλοι πίστευαν, ως λέμε παραπάνω, ότι όποιος είχε άνθρωπόμορφο ρίζα Μανδραγόρα σπίτι του, είχε την εύτυχία εξασφαλισμένη. Όλοι λοιπόν ήθελαν ν' άποκτήσουν μιά, αλλά όλοι ήξευραν ότι όποιος ξεριζώσει Μανδραγόρα με τὰ χέρια του, σίγουρα θά πεθάνη έντός του έτους.
Για τούτο ύπήρχε ιδιαίτερος μαγικός τρόπος, για να ξεριζωθῇ. Βγήκε μάλιστα και

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΟΥ Α. ΣΧΟΛΛ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Είπα γνωστόν, ότι στους διεθνείς χαρτοπαικτικούς κύκλους ή λέξις Έλλην χρησιμοποιείται συχνότατα ως συνώνυμος με το χαρτοπαίκτη.

Την έξηγησιν αυτής της συνωνυμίας ο Ντυμινιάν την άνάγει σ' ένα πολύ παλιό έπεισόδιο στη Γαλλία. Κατά τη βασιλεία του Λουδοβίκου 14ου ένας Έλλην όνομαζόμενος Άλέσιος Άπουλος παρουσιάσθη στην αὐλή από ένα από τους ευγενείς. Ο Άπουλος, έντρομος πνευματώδης έκέρδισε γρήγορα μιά έξαιρετική θέσι μέσα στην παρισηνή άριστοκρατία. Κατείχε ένα τουρκουάζ για το οποίο έλεγαν παράξενα πράγματα. Ίσχυρίζοντο, ότι αυτή ή πέτρα είχε την ιδιότητα να θεραπεύη τους πυρετούς και εξαγνείωνε ταίον που την είχε άπάντω.

Ο Λουδοβίκος 14ος έξεδήλωσε την επιθυμία ν' άποκτήσῃ αὐτό το τουρκουάζ και έστειλε ένα από τους ευνοούμενους τον Σαίιν — έναν να το ζητήσει από τον κάτοχό του.

Πέστε μου πόσο το έκτιμάτε, είπε ο Άνιάν στον Άπουλο και το άγοράζω χωρίς παζάρια.

— Άδύνατο, απήντησε ο Έλλην. Όχιόσθηκα σ' εκείνον που μου το χάρισε να μην το δώσω ποτέ, έκτός αν το παίξω σε παιχνίδι. Θέλετε να πάρετε το τουρκουάζ μου; Πρέπει να μου το κερδίσετε στα χαρτιά.

— Πολύ καλά, είπεν ο Σαίιν — Άνιάν. Όρίσατε τις ποσόν άπέανται του όποιου το παίξετε.

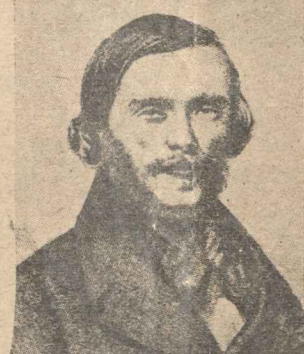
— Πρώτη τιμή έκατό σκούδα, είπε ο Άπουλος.

Και άρχισαν να παίζουν. Ο Σαίιν — Άνιάν έπαίξε πολύ μέσα κι' έχασε περισσότερο από πέντε μιλιάδες σκούδα. Άλλοι αὐτικοί οντι ατέστησαν τον Σαίιν — Άνιάν και ο Άπουλος τους έμάδισε.

Όταν τον ένα ύστερα από τον άλλο. Τότε ο βασιλεύς που τον είχε έξεβερίσει ή άνεξήγητη τύχη του Έλληνος, ήθέλησε να προσπαθήσῃ κι' αὐτός να το πάρῃ στα χαρτιά το τουρκουάζ. Το άπότησε λοιπόν να χάσῃ κι' αὐτός πελώρια ποσά.

Ύστερα από κάμποσο καιρό όμως ένας παρισηνός εγγενής άπάντω στο παιχνίδι ἀνακάλυψε ότι ο Άπουλος ήτο ένας φοβερός χαρτοκλέπτης.

Ο Λουδοβίκος 14ος στον όποιο ανέφεραν άμέσως το πράγμα με άποδείξεις, διέταξε να συλλάβουν άμέσως τον τυχοδιώκτη που είχε την άπορησία και την άσέβεια να κλέβῃ κι' αὐτό τον έρω και να του κόψουν τὰ χέρια. Άνεθεώρησε όμως την πρώτη του άπόφασις και μετέβαλε την ποινή σε ισόβια φυλάκιση. Ο Άπουλος έπέθανε μέσα στη Βαστίλλη.

Ο Γάλλος μυθιοτογράφος Ι. ΜΕΡΥ

μιας βιβλίο, με οδηγίας «πώς να ξεριζώνεται ο Μανδραγόρας».

Το ξεριζώμα του έπρεπε να γίνεται πάντοτε την νύχτα. Προηγμένως έπρεπε να χαράξουν γύρω από το φυτό, τρεις κύκλους με σπαθί που να έχει σκοτώσῃ άνθρωπο. Να προσέξουν εκείνοι που θά σκάψουν να μην είνε ο Μανδραγόρας πρὸς το μέρος που θά σκάψουν ο άέρας και πηγαίνει ή μυρωδιά άπάντω τους. Εάν δέ είνε δυνατόν να βροῦν τον άέρα έτσι ώστε όταν θ' άρχίσουν να τον σκάψουν να είνε έστραμμένοι πρὸς δυσμάς.

Αφού περισκάψουν όλο το χορμί του, πρέπει ν' άφίσουν το τέλει της ρίζας του άσκαφο στη γή και να δέσουνε από αὐτή ένα μεγάλο σκύλο ή δυο σκύλους μαύρους. Μόλις τους δέσουν να τους αφήσουν στις καμουταικιές. Εκείνοι θά τρέξουν για να φύγουν και τότε θά ξεριζώσουν το φυτό και έτσι ο θάνατος και το κακό θά περῇ επάνω εις τους σκύλους και θά έσώζοντο οι άνθρωποι που είχαν την άρχη.

Έπίσης ύπήρχε μιά πρόληψις ή όποια σώζεται και σήμερα ακόμα στην Ελλάδα, ότι ο Μανδραγόρας όταν ξεριζώνεται, βγαίνει ένδη ίνινες φωνές και βογγητά ανθρώπων.

Θαίνεται πως καθώς τον ξεριζώνουν, και καθώς είνε βαθειά ή γή του, τρίζει και σπάζουν τα παρράξια του, άφίνοντας ήχος που μοιάζονε με στεναγμούς.

Ανε ακόμα πως πολλές φορές ή ρίζα του Μανδραγόρα έχει σχήμα άγκυλισμένου ζευγαριού έρωτευμένων. Κατά πόσον είνε αληθινόν αὐτό δέν ξερωμε...

Σταμ. Σταμ.

Ο δάσκιμος γάλλος εὐθυμογράφος Αδελφιδος Σχόλλ, γεννήθηκε στο Μπορντώ την 15 'Ιουλίου — που είνε και ή...έθνική μας γιορτή των γάλλων — του 1833.

Πρωτόγραψε, σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων όταν ήταν ακόμη μαθητής. Ένα χρόνο δέ άργότερα, πρωτοδημοσίευσε, σε μιά έπαρχιακή έφημερίδα, ένα μυθιστόρημα με τον τίτλο: «Ο κόμης δέ Μπλαγγή ή ή 'Ιστορία ενός εγκλήματος».

... Η 'Ιστορία αὐτή ήταν ένα πραγματικό... φιλολογικό έγκλημα! συνήθισε να επιλέγῃ ο ίδιος όταν διηγείτο, σε κανένα φίλο του, τις άπαρχές του στη φιλολογία.

Ο Σχόλλ ήταν ένας από τους πιο έξυπνους ανθρώπους της έποχής του. Οι φιλολογικοί «σαρκασμοί» του έχουν μείνει ιστορικοί για τη δεινότητα και την καυστικότητα τους. Άλλοίμονο στον λόγο που έπεφτε στην δυσμένεια του δασκίου χιουμοριστή... Μ' ένα καλαμπούρι, με δυο ξυπνα λογάκια του Σχόλλ, συνετρίζετο άσφαλότερα κι' από την μακροσκελέστερη κριτική ενός αὐστηροῦ κριτικού.

Αὐτό, οι λογοτέχναι της έποχής του το ήξεραν καλά, και κανένας δέν τολμούσε να τον θίξῃ. Ο μόνος που του έπετέθη κάποτε σ' ένα άρθρο του, ήταν ο Ζολά. Γράφοντας για τον Σχόλλ κατέληγεν έτσι: «Δέν γνωρίζω μέσα στην κοινωνία των γραμμάτων άνθρωπο πιο κοινό, πνεύμα πιο χυδαίο, από τον δῆθεν έξυπνον άνεκατόλογον αὐτόν.» Ο Σχόλλ, σαν έδιάρθε το άρθρο του Ζολά δέν έλπε τίποτα. Καρδοκούσε την κατάλληλη στιγμή για να έκδικηθῇ. Κι' όταν ο έχθρός του έξέδωσε την «Ταρέννα», ο Σχόλλ, αντί άλλης κριτικής για το βιβλίο του, ήρκεσθη να γράψῃ:

— «Ο κ. Ζολά δέν είνε, ασφαλώς, ο πρώτος τυχόν. Έχει το θάρρος να λ ε ρ ω ν η γράφοντας το λευκό χαρτί, ενώ συνήθως οι άλλοι άνθρωποι χρησιμοποιούν γι' αὐτή τη δουλειά το τυπομένο!...»

Σε κάποιο δείπνο, ο Σχόλλ είχε τοποθετηθῇ δίπλα σε κάποιον νέο που είχε πρό όλίγου καιρού κληρονομήσει μερικά εκατομμύρια από έναν θεο του. Καθ' όλη τη διάρκεια του δείπνου ο Σχόλλ καθόταν σε κάθρουνα αναμμένα: από το σπώμα του πλουσίου γειτόνός του έβγαине μιά άπαισία και έννοηλτικο-τάτη άποφορά:

Ο Σχόλλ, δέν μπόρεσε να συγκρατηθῇ μέχρι τέλους. Έγύρισε σε κάποιον φίλο του και του είπε σιγά δείχνοντάς του το νεαρό κληρονόμο:

«Ήξερα πως κληρονόμος τον θεό του, μα δέν φανταζόμουν Θεέ μου, πως... καταβρόχθισε και το πτώμα του!...»

Είχε διαδοθῇ, κάποτε, στους φιλολογικούς κύκλους, ότι ο Δουμάς δέν έγραφε μόνος του τα έργα του άλλ' ότι του τα έγραφε ο Μακέ.

Μιά μέρα ο Δουμάς έκάλεσε τον Σχόλλ σπίτι του, για να φάνε μαζί. Κατά το μέσον του γεύματος ο Δουμάς προσέφερε στον μουσαφίρη του μαγιονέζα, την όποιαν, καθώς του είπε, την είχε παρασκευάσει μόνος του:

— Πώς την βρήκατε; τον έρώτησε. Σ' άρέσει;
— Τι να σου πω, απήντησεν ο Σχόλλ αφού την έδοκίμασε. Είναι θαυμαστά...δέν ήξερα πως ο Μακέ είνε και...μάγειρας!

Δημοσιογράφος της παλαιάς σχολής, ο Σχόλλ δέν μπορούσε να υποφέρῃ τις νέες μεθόδους της δημοσιογραφίας ή όποιες μόλις είχαν άρχισι να τίθενται εις έφαρμογήν στη Γαλλία. Δέν έδίσταζε δέ να κατακρίνει και δημόσια την «άδιακρισία», ως έλεγε, με την όποιαν οι νεαροί του συνάδελφοι συνέλεγαν και έδημοσίευαν τας ειδήσεις της ήμέρας.

Μιά μέρα κάποιος παρενοχλείτο στον Σχόλλ για την φτώχεια της Γαλλικής γλώσσας.

— Αναγκάσμεθα να μεταχειρισόμεθα ένα σωρό ξένες λέξεις, έλεγε. Μπορείτε να μου πῆτε, επί παραδείγματι, μιά λέξη αντί στοιχο προς την άγγλική λέξη «ρεπόρτερ»;

— Πώς! απήντησε χωρίς να διστάσῃ ο Σχόλλ. Υπάρχει ή λέξις «χαφίς»!

Ο Σχόλλ συνήνησε κάποτε σ' ένα κέντρο των συγγραφέων Κονζέν, τον όποιον είχε περάσει σε κάποια κριτική του. Ο Κονζέν, μόλις τον είδε, έσπείθη και όλγυνόντας του μιά όργισμένη ματιά έφώνησε δυνατά, ώστε να τον ακούσουν όλοι οι θάμνοες:

— Προέτι να έξωρετῇ, πως δέν ν' άρέσουν διόλου ή έξυπνάδες!

Μα το έρω αὐτό, μαίτρε, απήντησε ο Σχόλλ χαμογελώντας... Τὸ παρετήρησα μάλιστα και... στα έργα σας!...

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΛΕΒΕΝΤΟΠΝΙΧΤΡΑ...

Ακούστε το θλιβερό παραμύθι που μου ανιστόρησε κάποτε— πәне πολλά χρόνια τώρα— μια γοργά μουρομαντηλοῦσα, καθισμένη στο πεζούλι του σπιτιού της κι' άγγαντεύοντας τη θάλασσα που ά τλονοταν ήτχα μπρος στα πόδια μας :

— Γνώρισα, άφέντη μου, στον καιρό μου μια κοπέλα σαν το κρύο νερό που πέθανε από άγάπη. 'Αελίνα την έλεγαν. κι' είχε γεννηθεί στο Σιν-Μπριάκ, στο κοντινότερό μας το χωριό. Σου είπα πως ήσαν ό ιωσφι σαν το κρύο το νερό, μα πάλι δεν σου είπα τίποτα. Ήτανε πεντάμορφη μέσα στις πεντάμορφες—άλλο πρόσωπο που σου λέω κι' άλλο να την έβλεπες με τα ίδια σου τα μάτια. 'Ας εινε...

Όλα τα παλικάρια του χωριού είχαν έρωτοχτυπηθεί με τα κάλλη της και με τις όμορφιές της. Μα κείνης ή καρδιά χτύπαγε μονάχα για το Γιάννη το Μπρίς, τον παρὰ, που έλαγε κάθε τόσο μακρινά ταξίδια για να βγάλει το ψωμί του. Του άκούο ή 'Αελίνα τον παρακάλεσε να μείνει στο χωριό τους, να κοιτάξει να βρη καμιά άλλη δουλειά, να παρηγοηθ ή θάλασσα, τη δόλια και την ξελογιάστρα. (Το σπίτι της 'Αελίνας, βλέπεις, ήτανε χαροκαμένο απ' τη θάλασσα.)

Μά ο Γιάννης, γυιέ μου, δεν της τόκανε της καλής του το χαι- τηρί. Την άγάπαγε—δεν σου λέω—άγαπούσε όμως και τη θάλασσα.

Μιά μέρα—ήταν έτοιμος για καινούργιο ταξίδι— λέει της 'Αελίνας πως σάβησαν πιά τα ψέματα και πως μόλις γυρίσει με το καλό θα κάνουν τα στεφανώματά τους.

— Σύρε, καλέ μου, στο καλό κι' ή Παναγιά μαζί σου! τοῦ άποκορίθηε ή 'Αελίνα με βουρκομένη καρδιά. Κι' ός που να γυρίσεις στην άγάπη σου, εγώ θα σου κεντάω μαντήλια, και θα τα μαρκάρω όλο με τα όνόματά μας μπλεγμένα μ' έρωτόπουλα.

Και τον άφησε να της πάρη το πρώτο φιλή. 'Από κείνη τη στιγμή ήτανε σά γυναίκα του, μια κι' έδωσαν το λόγο! τους πως θα παρθούνε—ψέματα, γυιέ μου!...

Κάποιο βράδυ, εκεί που κεντούσε τα μαντήλια, της έσπασε ή βελόνα. 'Όταν πιάση για πρώτη φορά μιιά βελόνα δεν πειράζει. Μα όταν σου σπάσει και τρίτη βελόνα στα χέρια σου, αυτό εινε κακό σημάδι. Θάνατος θα βρη το σπίτι σου. Και κείνο το βράδυ—άχ! άφέντη μου, πώς βάστα ή καρδιά μου να κάθουμαι τώρα να σου λέω τέτοια πράματα— και τρίτη βελόνα έσπασε στα κρινοδάτυλα της 'Αελίνας. Μά ή 'Αελίνα δε θέλησε να πιστέψει στο κακό προμάντεμα! 'Αγαπούσε πολύ, το Γιάννη της...

Και όμως παιδί μου, ο Γιάννης της δε ζούσε πιά. Την ώρα που ή τρίτη βελόνα έσπασε στα δάχτυλα της καλής του, το καράβι του παράδερνε απελπισμένα στην άγρια άγκαλιά της θάλασσας, ός που καταποντίστηκε στα μαύρα τρισαβά της. Κανείς απ' το καράβι δεν εγλύτωσε. Τους έφαγε όλους ή άχόρταγη!... Έφαγε και το λεβέντη το Γιάννη, το παινεμένο παλικάρι του χωριού, που ήτανε πρώτος και καλύτερος στο χορό και στο γλέντι και δουλευής απ' τους περιφημούς...

Μά ή 'Αελίνα καρτερούσε να γυρίσει ο καλός της να κάνουν τα στεφανώματά τους...

Το κακό χαμπάρι έφτασε καμιά φορά και στο χωριό. Έφεραν μάλιστα και το κουφάρι του Γιάννη, που το βρήκανε πεταμένο σε κάτι βράχια. Οι γονιοί της 'Αελίνας, ξεροντας πως ή κόρη του; θα τρελλαινόταν απ' την άτελεισίά της μόλις θα μάθαινε το μαύρο μήνυμα, της τόχρυν και την έστειλαν άμέσως σ' ένα άλλο χωριό, όπου παντρεύτανε κάποια ξαδέλφη της...

Η 'Αελίνα ήτανε χαρούμενη, ή μαύρη, γιατί ήξερε πως το ταίρι της θα γυρνούσε, όπου και νάτανε κοντά της. Που να βάλη με το νου της, ή καμπαρέ, τη μαύρη συμφορά που την είχε πλάκώσει. Μά, εκεί που έσερνε με πόδι άλαφρό το χορό, την πλησιάζει ή ξαδέλφη της ή Γερβέστη, που την είχε όρμηγνέει ο 'Όξα-ποδών, και της κρένει :

— Τι θύλεις, 'Αελίνα, αν μάθινες πως ο καλός σου θα- λασπονίχτηκε ;

— Κουνήσου απ' τη θέση σου, χριστιανή μου! της άποκρίθηκε ή 'Αελίνα, γελώντας. Τι σουρθε και μου κάνεις τέτοια μωρολο- γήματα ; Μπα, σε καλό σου!...

Δεν μπορούσε να πιστέψει πως ο Θεός ήτανε τόσο άδικος...

Σε λίγο, πηγαίνει κάποιος κοντά της και της λέει :

— 'Αελίνα, σε ζητάν δέω.

Γαίνει—και τι να δη; Το Γιάννη το Μπρίς, όλοζώντατο,

μπροστά της.

— 'Ηρθες καλέ μου ; —και ρίχνεται στην άγκαλιά του, και τον σφιγγει άπάνω της, και τον άγκαλιάζει, και τον φιλεί, και τον χαϊδεύει.

— Ναί, ήρθα να σε πάρω με τ' άλογό μου, να πάμε να στεφανωθούμε.

Και την άνίβρισε στον ψαρή του και ξεκίνησαν για το Σιν-Μπριάκ.

Ήτανε μεσάνυχτα τότε, γυιέ μου, και το φεγγάρι έλαμπε όλο- γιομο στα μεσοούρανα. Τάνδια κυροβλούσανε στον άπτεμον άγέρι.

Η 'Αελίνα είχε μόξτεται στην άγκαλιά του καλού της και την είχε άγκαλιασμένο.

— Φοβάσαι ; τη ρωτάει καμιά φερά ο Γιάννης.

— Όχι, λεβέντη μου, μα φοβάμαι μη μου έναπαφύει.

Και μαζεύοντανε κοντά του, άπορώντας που τον έβλεπε κίτρινον σαν το θειάφι.

Έξαφνα ο Γιάννης είδε ένα κοράκι που πετούσε από κλαδί κλαδί, φωνάζοντας τα μικρά του.

— Άλλοιμνο! είπε ο νεκροζώντανος κι' άναστένει απ' τη φυλλοκαρδιά του, ένα κοράκι μάς κληγγάει.

— Που το βλέπεις καλέ, το κοράκι ; τον ρώτησε ή 'Αελίνα γελώντας. Εινε κυροβάλλος.

Σε λίγο ο Γιάννης έγρεισε το κεφάλι του στον ώμο της καλής του και της παραπονέθηκε πως ένοιωθε δυνατά σύγκρα ούλο του το κορί. Η 'Αελίνα έβγαλε τη μαντήλα της και την πέσαν στον ώμο του. 'Ο Παρής γοργοπετούσε άνάμεσα στα σύγκρα και τα σκυλιά ουρλιάζανε κάτω στις πολιτείες.

Έξαφνα ο Γιάννης, γυρνάει και της λέει :

— Το κρύο περνάει απ' τα αυτιά μου και μου παγώνει το κεφάλι.

Η 'Αελίνα πήρε τότε το μαντήλι της, που το είχε κεντήσει έτιδέξια και ύπομονετικά, και τόδεσε γύρω—απ' το κούτελο του καλού της.

— Άχ! τι καλά που εινε έτσι! είπε ο Γιάννης.

Και την ξαναρώτησε αν τον άγαπούσε άκόμα. Έκείνη έβγαλε άμίλητη το δαχτυλίδι της και το πέρασε στο δάχτυλο του λεβεντη της...

Κ' έτσι, έφτασαν στο σπίτι της 'Αελίνας. Τη στιγμή εκείνη ή καμπαρέ της έκκλησιάζ; άρχισαν γά σηματούν άγρη θλιβερά.

— Ποιός πέθανε ; ρώτησε ή 'Αελίνα.

Και φώναξε τους γονιούς της να μ- θη. Μά το σπίτι ήσαν έρημο κι' άδειοι. Μονάχα ή γελάδες μούγκριζαν στα σταύλο.

— Άύσε τον ψαρή σου, είπε στο Γιάννη, και σύρε να ξαποστάσης. Έγώ θα πε- ταχτώ μια στιγμή στην έκκλησία.

— Αύριο θα σε περιμένο.

— Θάρω άμέσως καλέ.

Μόλις μπήκε στην έκκλησία, είδε τους γονιούς της γονατισμένους να κλαίνε. Και τους ρώτησε ποιός είχε πεθάνει.

— 'Ο άρραβωνιαστικός σου, ο Γιάννης ο Μπρίς, της άπο- κρίθηκαν.

Μόλις τ' άκουσε αυτό ή 'Αελίνα σωριάστηκε στη στιγμή νε- κρή, στα μάμαρα της έκκλησίας.

Ό παπάζ είπε πως έπρεπε να τους θάψουνε μαζί, άπου είχαν τόση άγάπη ο ένας για τον άλλο. Μόλις όμως άνοιξαν το νεκρο- κρέββατο του Γιάννη, να βάλουνε μέσα την 'Αελίνα έκαναν όλο πίσω το σταυρό τους, τρομαγμένοι : 'Ο θαλασπονίχμένος είχε μια μαντήλα περασμένη στους ώλους, ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλο και το κούτελό του δεμένο με το κεντημένο μαντήλι της 'Αελίνας!

Κι' όταν ή μουρομαντηλοῦσα γοργά τελείωσε τη θλίβερη ιστο- ριή της, ή θάλασσα ή λεβεντοπνίχτρα κι' ή φαμπαρέ, που έλα- φοκομπίονταν ός τότε, ή καμπόνηρη, μπρος στα πόδια μας, είχε πε- πνήσει άγρια και μανιασμένη, μαύρη απ' την όργη της, και μούγκριζε σαν πεινασμένη δράκαινα.

Εμιλ Μπερζερά

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΙΜΗ ΕΣΩΘΗ

ΤΟΥ G. MORRIS

(Μεξικανικό Διήγημα)

Όταν ή μάνα του Ζουάν ντ' 'Ακόστα έμαθε ότι ο δευτερός της γιός, ο Μανουέλ συνελήφθη από τα κυβερνητικά στρατεύματα και θα τουφεκίζονταν την άλη μέρα, κατά την άνατολή του ή- λιου, έβρισε άκίνητη στο κάθισμά της μόνον όλόκληρη ώρα με καρ- πμένο το βλέμμα της στο πάτωμα... 'Ο πρώτος της γιός, ο Ζουάν είχε πεθάνει, όπως όλοι τώδεσαν, με το τσιγάρο στα χείλη του. Τον είχαν τουφεκίσει ός κατάσκοπον και ή άλήθεια εινε ότι τον είχαν πιάσει στις κυβερνητικές γραμμές και του βρήκαν άπάνω του ένοχοποιητικά έγγραφα. Μά πριν προλάβουν να τον συγκε- κρήσουν ο Ζουάν πρόφτασε να ξεπαστρώσει με το μαχαίρι του δυο τακτικούς στρατιώτες.

Η μητέρα του, συνοδευόμενη από μερικούς άλλους συγγενείς είχε πάει στον τόπο της έκτελέσεως για να τον δη να πεθάνη και ή άνάμνησις της στάσεως που έκράτησεν ο νέος μπροστά στο θά- νατο της έμενε πάντα για να την παρηγορή για την άπώλειά του. Τον είχε δει γαλήνιον και όραϊον, μ' δεμένα τα χέρια και μ' ένα τσιγάρο στο στόμα, να περιμένει τον θάνατο.

Φέρθηκε σάν άληθινός κύριος... 'Αφού μίλησε με τον παπά κι' έζηγη συγχώρηση από το Θεό για τα άνομήματά του, έφαξε με τα μάτια να βρη τη μητέρα του και το βλέμμα του καρφώθηκε άπάνω της ός που ή άπαιτήσεως του κόλου τον άνάγκασαν να το στρέψη άπ' ένα στο στόμα των μασούζερ.

Έπειτα μ' όμορπονιά άκούστησε και ο Ζουάν έκύλισε στον τοίχο ό- που έβρισε μερικά δευτερόλεπτα θρ- όνος. Έπειτα έκύλισε άργά στα γό- νυτά του και έαλωθήκε χάμα με το πρόσωπο στη γη...

Έτσι λοιπόν έπέθανε ο πρώτος της γιός, κι' όταν έμαθε ότι θα τουφεκίζονταν αύριο κι' ο Μανουέλ δεν συλλογίζονταν μόνο που θάχανε και τ' άλλο της παιδί, μα ο νους της ήγαινε άλλο.

Τον Μανουέλ δεν τον άγαπούσε όπως άγαπούσε τον Ζουάν, γιατί ή- ταν δειλός από τα παιδικά του χρό- να. Κι' αν ύπηρετούσε στα έπανα- στατικά στρατεύματα, τόκανε κι' αυτό από το φόβο. 'Όταν έλάμβανε μέρος σε καμιά συμπλοκή, τον έλου- ζε κρύος ιδρώς και πυροβολούσε με κλειστά τα μάτια. Και όπως έπειδή ήξερε να χρησιμοποιή καλά τη γλώσ- σα του, περνούσε για πραγματικός ήρωας.

Δεν έρόχκετο άλλως τε να τον τουφεκίσουν έπειδή ήσαν ο Μανουέλ, άλλα μόνο και μόνο έπειδή ήσαν ο αδελφός του Ζουάν. Οι κυβερνητικοί έ- φροντίζονταν όλη τη φαμίλια, όπως κανείς φυλάται μια σφηκοφωλιά.

Αυτή τη φορά γίνθηκε δική. 'Ο νέος έσύρθηκε γονατιστός μπροστά στο στρατοδικείο, κλαίων, όδυρόμε- νος, ικετεύων, όρκιζόμενος ότι θα προδώσει στο μέλλον, θα πολεμήση, θα κατασκοπεύη τους παληούς συν- τήρονες του. Άλλά οι δικασταί του έλεσαν άσυγχίνητοι. Φανταζόντουσαν ότι τους έπαψε κομωδία. Ήταν ένας 'Ακόστα! 'Ο γιός του Φερδινάνδου, ο αδελφός του Ζουάν, μιά σφήκα!

— Θα δής, είπε ο συνταγματάρχης, που προήδρευε. 'Όταν καταλάβη ότι ή καταδίκη του εινε άμετάκλητη, θα δείξη την ίδια απάθεια όπως κι' οι άλλοι!

Και πράγμα περίεργο! 'Ο άνανδρος έδειξε πράγματι απάθεια μόλις άκουσε την καταδίκη του. Άλλά ήσαν μάλλον από ψυχική καταπίεση, που του έφερε ή ιδέα του θανάτου και τον έχαίνωσε. 'Όταν όμως βρέθηκε μονάχος στο κελλί του οίχτηκε πάνω στους τοίχους ουρλιάζοντας κι' έπειτα σωριάστηκε χάμα χύνοντας άφθονα δάκρυα και ταρασσομένος από νευρικούς σπασμούς.

Όλα αυτά, εύτυχώς για την τιμή της οικογενείας άπεδόθησαν από τον φύλακα σε δαιμονισμένη λύσσα και όχι σε φόβο.

Αδούθηκε έτσι ός τις τέσσερες το άπόγευμα όποτε ή εξάντλησις του του έφερε κάποια γαλήνη. Έκείνη την ώρα έπήγε ή μάνα του να τον δη. Είχε πετύχει με μεγάλη δυσκολία αυτή την άδεια και ηρεμάστηκε να εξαγοράση το συνταγματάρχη δίνοντάς του ένα σημαντικό μέρος απ' τις οικονομίες της.

Έκάθησε κοντά στο γιό της, έπηρε τα χέρια του μέσ' στα δικά της με σαπαραχνικούς λυγμούς.

Ατάραχος περίμενε το θάνατο.

ήθελε να κοροϊδέση τη γνωστή άδεξιότητα των κυβερνητικών σκοπευτών!...

... 'Ο Μανουέλ έκράτησε σχεδόν στη μέση από τις σφαίρες. Οι άνθρωποι που τον τοποθέτησαν στο νεκροκρέββατο παρατήρησαν ότι στα χαρακτηριστικά του ήσαν άποτυπωμένη μιιά έκφραση άπε- ραντης έκλήψεως...

Ό ήρωϊκός τρόπος που πέθανε ο Μανουέλ, που έσωσε την τιμή της οικογενείας παρηγορήσε κάπως τη γοργά μάνα του... Άλλά ήσαν κυρίως ή άνάμνησις του άλλου της γιού, του άληθινού λεβεντη που έπέθανε στη γερόντισσα να εξακολουθ ή να ή χωρίς να τρελλαθ ή.

Κ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμέ- να βιβλία διαφόρων ύλης και έλεγκηρι βιβλιοθηκών. Έπίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Άγοράζονται άκόμη έργα ζωγραφικής, άγιογραφία βυζαντινά και παλαιά κομψοτεχνήματα. Είσοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

Όλα πάνε καλά, Μανουέλ, του είπε με ήρεμη και ένθαρυν- τική φωνή... Είδα το Συνταγματάρχη...

Ό Μανουέλ σήκωσε τα κατακόκκινα απ' το κλάμμα μάτια και το πρόσωπό του φωτίστηκε από κάποια έλπίδα.

— Τι θές να πής ; ρώτησε με σφιγγιά φωνή.

Η μάνα έδάγκωσε δυνατά τα χείλια της γιατί ή φωνή αυτή της έδειχνε ότι ο γιός της είχε καταληφθεί από ταπεινόν και προστυχό φόβο. Για μιιά στιγμή έννοιωσε ένα μίσος έναντιόν του άλλα κρατήθηκε.

— Ό Συνταγματάρχης με έβεβαίωσε ότι προσεφέρθηκε να τους έξυπηρετή ης αν σου χαρίζαν τη ζωή.

— Ναί άποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή, άλλα αυτό δε χραισέμψε σε τίποτα.

— Κάνεις λάθος παιδί μου. 'Ο Συνταγματάρχης απ' έναντίας νομίζει ότι μπορεί να σε χρησιμοποιήση. Θά σ' έλευθερώσουν...

Ό Μανουέλ δεν πίστευε σ' αυτά του.

— Θέλει όμως, εξακολουθ ή τη μητέρα του, να κρατηθ ή το πράγμα μυστικό. 'Αν οι δικοί της ύπαισιάζοντουσαν ότι σ' άφή- σανε έλευθερο, αυτό, καταλαβαίνεις θα έβλαπτε πολύ στις ύπηρε- σεις που θα μπορούσες να τους παράσχης.

— Ναί, άλλα...

— Άκουσε με. Όλα θα γίνουν όπως πάντα. Μόνο που τα τουφεκία θάχουν άσφαيرا φωλίγγια. 'Όταν περοβολή- σουν οι στρατιώτες σου θα πέσουν χάμα σά νάσουν τάχα νεκροί. Έπειτα θα σε φέρουν σπίτι για να σε κηδέ- ψουμε. Το φέρετρο θα φύγη άδεια κι' σου θάχης σωθ ή!

Έχαινογλασε στο γιό της και του χαϊδεψε τα χέρια.

— Έπειτα θ' άφήσης να μεγαλώ- σουν τα γενναία σου και θα μεταμορ- φωθής. 'Ο Συνταγματάρχης νομίζει ότι μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούή να σε χρησιμοποιήη καλύτερα. Έν- νοείς ότι με πρώτη ευκαιρία που θα σου τύχη θα έρθης πάλι με τους δι- κούς μας.

— Φυσικά, φυσικά, έψιθύρισε ο Μανουέλ.

Η έκτέλεσις του Μανουέλ ντ' 'Α- κόστα, δεν ύπηρεσε πολύ διαφορετική από του αδελφού του του Ζουάν. 'Ο- πως ο Ζουάν έτσι κι' ο Μανουέλ στά- θηκε περήφανα μπροστά στο τοίχο μ' ένα τσιγάρο στο στόμα. 'Όπως έκείνος έτσι κι' αυτός έζήτησε τη μητέρα του μέσα στο πλήθος των θεατών και της έχαινογέλασε με γενναϊότητα. Βίβια δεν έφερόθηκε με όσην ευγένεια ο αδελ- φός του. Άλλά είχε πάρει κατ' από το ύφος του, με το θροσύ ειρωνικό χαμυγέλο του και τη φαντασμακί- σταση του.

Δεν σάς τόλεγα εγώ ; ψιθύρισε ο Συνταγματάρχης σ' έναν άξωματι- κό που είχε λάβει μέρος στη δική... Τους έζωσ' ενώ αυτούς!...

Όταν εδούθη τη παράγγελμα επόρ- ξέσπασε σε θορυβώδη γέλια σά να έλεγε ότι ήθελε να κοροϊδέση τη γνωστή άδεξιότητα των κυβερνητικών σκοπευτών!...

... 'Ο Μανουέλ έκράτησε σχεδόν στη μέση από τις σφαίρες. Οι άνθρωποι που τον τοποθέτησαν στο νεκροκρέββατο παρατήρησαν ότι στα χαρακτηριστικά του ήσαν άποτυπωμένη μιιά έκφραση άπε- ραντης έκλήψεως...

Ό ήρωϊκός τρόπος που πέθανε ο Μανουέλ, που έσωσε την τιμή της οικογενείας παρηγορήσε κάπως τη γοργά μάνα του... Άλλά ήσαν κυρίως ή άνάμνησις του άλλου της γιού, του άληθινού λεβεντη που έπέθανε στη γερόντισσα να εξακολουθ ή να ή χωρίς να τρελλαθ ή.

Κ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμέ- να βιβλία διαφόρων ύλης και έλεγκηρι βιβλιοθηκών. Έπίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Άγοράζονται άκόμη έργα ζωγραφικής, άγιογραφία βυζαντινά και παλαιά κομψοτεχνήματα. Είσοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έστωτε, δι'έν έτος...Δρχ. 130 | Έξωτερο, δι'έν έτος...Δρχ. 180
Αί εξάμηνον και τρίμηνον κατ' αναλογίαν. Αί συνδρομαί δέον
ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΑΘΗΝΑΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2.50

Δημοσιεύσεις δ' στίχοι δραχμαί 5. Δι' αγγελίας ιδιαίτεροι συμ-
φωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 8.
Γενικός αντιπρόσωπος του «Μπουκέτου» εν Αμερική
Mr PETER THEODOROPULOS 1 PEARL ST. CON. STATET NEW YORK. N. Y.

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Δ. Αποστολόπουλον. Τό διήγημά σας «Χαμένες θυσιές»,
δι' απολύτως δημοσιεύσιμον. Δεν γράφετε ποτέ μόνον να
απλοποιήσετε περισσότερον τήν γλώσσαν, ακόμη και τόν ύψος σας. Μη πα-
ραστήσετε στίχους παρομοιώσεις. Και μη κυνηγάτε πολύ τούς μελοδραμα-
τικούς. Β Γ ε ω ρ γ ο υ λ η ν, Καλλιθέαν. Οι στίχοι σας δι' επιτυ-
χείας. Αυτό εν ελκυστική, γιατί και οσείς μās γράφετε με ελκυστική.
Η λ. Γ ο ρ ο ν ά ν. Τό «Φάντασμα του Νεοροταφείου» μάλλον σ' έτος
δηγήματος. Έγραψήτε. Τό ποιήμα σας δι' επιτυχίας. Κ α θ α-
ρ ε υ ο υ σ ι ά ν ο ν, Κιλίς. Δόξα ή δημώδης είνε πλέον ή γλώσσα τής
λογοτεχνίας. Έννοείτε... Δ. Π ά ν. Μα βίζουμε και διαγονισμούς. Γ. Μ.
Τ ε ρ ζ ά κ η ν, Ηράκλειον. Τό ποιήμα σας δι' επιτυχίας. Ίδου...

Διαβάνει ο χρόνος κάθε
[στιγμή]
που φεύγει πέρνει μαζί του
[του]
σε σένα τον φέρνει κόρη
[χουσή]
έρημο τό σώμα αφήνει άλ-
[λου... κ.λπ.]

Στη μενιόττην. Οι
στίχοι σας δι' επιτυχίας. Ρ ω μ.
Τ σ α κ ι ρ ι δ η ν, Πειραιά.
"Οχι απολύτως επιτυχής οι
στίχοι σας. Μελετήστε περισσό-
τερο. Χ. Α ρ ε τ ε μ η ν, Αλε-
ξάνδρειαν. Η «Θύμνη» πού
καλή από τό άλλο. "Οχι όμως
και δημοσιεύσιμη. Έγραψήτε,
χωρίς να βιάσθε. Ι. Ρ ό ς.
Τό δικαίωμα κρίσεως και ψευ-
δονύμιον 10 δραχμάς, 5 για τό
καθένα. Μ. Δ ε σ π ο τ ι δ η ν.
Τό πεζό σας δι' τόσον επιτυ-
χίας. Κ λ. Κ ω ν σ τ α ν τ i-
ν i δ ο ν. Πολύ άγα πεία. Έ-
χετε τίποτε άλλο άξιο δημοσιεύ-
σεως; Σ. Κ α λ φ ο π ο ν-
λ ο ν. Εδχρηστούμεν για τό
καλά σας λόγια. Τό ποιημάτι
σας δι' απολύτως επιτυχίας. Η
κίνησις δι' πεία έπικαιρος. Ν.
Σ. Ζ. Καρλόβασι. "Οχι απολύ-
τως επιτυχής τα διηγηματικά
σας. Γράφετε όμως πολύ καλά
και με τόν καιρό θα δημονο-
γήσετε άδρια έργα. Γ. Κ ω ν-
σ τ α ν τ i ν i δ η ν, Ποδαρά-
δες. Τό πεζό σας δι' επιτυ-
χίας. Δαβάστε, οās χρειάζεται
μελέτη. Α. Π. Ν. Τωνιάν. Τό
ποιήμα σας δι' επιτυχίας. Φ. Σ.
Α α ο υ β δ α ν, Πειραιά. Δεν
είνε δυνατόν, δά οās απαντήσα-
με. Μ i γ α ν. Δ η μ η τ ρ i δ-
δ ο ν. Τά παραλέτε δημοποιή-
σεις να παίξετε μαζί μας ή
άπλως να μās δώσετε άρρη-
τήν άκονομική κέρη; Ίδως... Π.
Κ ο υ ρ λ i α φ η ν. "Οχι τό-

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής τής έκδόσεώς του κατέστη τό
μοναδικόν έντρόφημα του Έλληνικού λαού, κυκλοφορούν
δύο τας τριάνοντα χιλιάδας φύλλα καθ' έτην τήν Ελλάδα.
Η Διεύθυνσις του Περιοδικού επιθυμεί να επιτύχη τήν
ευρύτατην διάδοσιν και έν τώ Έξωτερικώ, χάριν τών άπαν-
ταχού έμογενών, άπεφάσισε να όρίση τήν τιμήν τής συν-
δρομής άντί μιας λίρας Αγγλίας εις δραχ. 180 έτησίως, τι-
μήν ίσοδυναμούν άν λαβώμεν ύπ' έφιν τά ταχυδρομικά-
προς τήν συνδρομήν του Έσωτερικού.

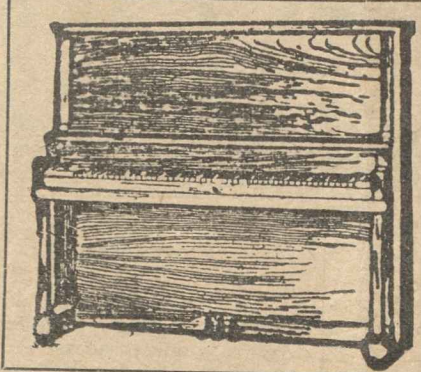
Κατόπιν τούτου οι έν τώ Έξωτερικώ Έλληνες άς σπεύ-
σουν να μās άποστείλουν τās συνδρομās των εις δραχμής
έπωφελομένοι τής έκπτώσεως τής δραχμής διά να τούς έγ-
γράψωμεν και ούτω δά έχουν με ήμισιαν περίπου άγγλι-
κήν λίραν, έπί έν έτος τό «Μπουκέτο» να τούς τέρη και
να τούς διασκεδάση.

Ας έπωφεληθούν αύτής τής μοναδικής ευκαιρίας και οι
Έλληνες του Έσωτερικού για να έγγραφουν συνδρομήτας
στό «Μπουκέτο» τούς ζηντετευμένους συγγενείς των, προ-
σφέροντες έτσι σ' αύτούς τήν πιδ ευχάριστη, τήν πιδ τερε-
νή, τήν πιδ ωφέλιμη πνευματική άπόλαυση πού μπορεί
να έχη ένας Έλλην έδριακόμενος μακράν τής πατρίδος του.

σόν επιτυχίας τό πεζόν σας. Γ. Ν η ρ ε α ν, Τρίπολιν. Δεν είνε δυνατόν,
θι' οās απαντήσαμε. Τά δύο νέας ποιήματα δι' απολύτως ίκανοποιή-
τικά. Τό «Στοιχειώμενο ηηγάδι» αν διορθώση λίγο θα γίνη πολύ καλό.
Έγραψήτε λοιπόν... Α λ κ η ν. Κ υ β ε λ ο ν. Χαλκίδα. Τά πεζά
σας δι' απολύτως επιτυχίας. Η γλώσσα σας μικτή και τό ύψος σας θυμί-
ζει τά αναγνωστικά βιβλία τών σχολείων. Φροντίστε να διορθώσετε αυτά
τά λάθη σας. Δεν είνε και δύσκολο. Α ν α γ ν ο σ τ η ν, Πειραιά. "Οχι
επιτυχή τά άδελφά σας. Α. Μ. Τριάντινα. Τό ποιήμα σας δι' επιτυχίας.
Είστε όμως και 16 έτών άκούη άδως μās γράφετε. "Οδοι π ό ρ ο ν,
Βόρειαν. Χαριτωμένον τό τραγούδι σας, δι' όμως και άπολύτως δημο-
σιεύσιμον. Με τόν καιρόν θα γράψετε άσφαλώς καλύτερα πράγματα. Γ. ν η
Π α π α κ ω ν σ τ α ν τ i ν ο ν, Αίμω. Ειρήναι. Τό ποιήμα
σας δι' επιτυχίας. Δελτία δεν έχουμε έκτυπώσει, στέλλετε όμως δι' έ-
λετε. Γ. Κ i μ ω ν ο ς. "Οχι κατάλληλο για τό «Μπουκέτο» τό πεζό
γράφημά σας. Ν i κ η τ α ν Σ τ α μ α τ ε λ λ ο ν, Καλάμας. Μās γρά-
φετε... πώς αν δημοσιεύσουμε
τό διήγημά σας, θα έγγραφει
συνδρομήτας για ένα χρόνο! Μας
ζητάτε άκόμα να σας τό πει-
σούμεν επί τό άδελφόν; Μ' όλα
ταύτα δικαίωμα κρίσεως
δεν μās στέλνετε. Τι να σας έ-
παντήσουμε; ΣΗ-ΣΤ. Οι στί-
χοι σας δι' τόσον επιτυχίας.
Γράφετε λιγότερα και καλότε-
ρα. Ε. Α ρ γ υ ρ ο ν, Θεσ-
σλονίκη. Τό ποιήμα σας άπει-
τυχής. Γιατί γράφετε να σκε-
πτό; Αυτό δεν είνε ουσία.
Γ. Π. Τό ποιήμα σας δεν είνε
καθόλου αντίστοιχόν τού ποιη-
σόν όποιο τό άπαικώτε. Και
τό άλλο άπετυγχής. Ε i σ τ.
Α λ ρ α ν. Τό ποιήμα σας εν
τό ελάχιστον προσείξε κάπως
τό ελάχιστον, ίσως να ήταν καλό.
Β. Κ α λ α τ i τ η ν. Τό διήγημά
σας στο γράμμόν του καλό,
άλλά ή υπόθεσις του κοινή και
άκατάλληλος για τό «Μπουκέ-
το». Α κ ρ i τ α ν, Αίμω-
ρόν. Τό Κινέζικο παραμύθι με-
ταφρασμένο καλό και δά δημο-
σιεύσιμη. Γ. Χ. Ένταθα. Τό
διήγημά σας άσύνδετο και τό
γράμμόν του δι' στρογγύλη.
Α ρ γ υ ρ i ο ν, Αίμω. Τό
πρόζα γραμμένη καλό άποσπεί-
ποτε, άλλά χωρίς ενδιαφέρον.
Ζ ω η ν. Κ ο υ λ ο υ ρ η ν. Τό
ποιήμα σας έχει συγκινητική
έμπνευση, άλλά ή έκτέλεσις του
είνε άτυχή. Γ ο υ λ i ο ν
Μ ά η ν. Τά ποιήματά σας πα-
ρεχόντων δι' δεν θα άρνησε
πολύ να γράψετε καλούς στί-
χους. Και τά σημεινά σας, δά
είχατε προσείξε περισσύτερο, δά
ήταν δημοσιεύσιμα. Α γ τ.
Σ α ο τ i γ α ν. Τόσο τό ποιή-
μα σας, όσο και τό διήγημά σας
άπετυγχής. Σας συνιστούμε
προς ξαναγράψετε φιλολογικά έργα,
να μελετήσετε Έλληνες πεί-
γράφους και ποιητάς.

PIANA PULLMAN

Μην εκλέγετε τό πιάνο σας, χωρίς να έχετε έ-
ξετάσει τά πιάνα PULLMAN. Η άπόκτησις ενός

πιάνου PULLMAN
σας εξασφαλίζει
άπό άπόψεως
ποιότητας ΤΗΝ
ΑΡΙΣΤΗΝ, και
άπό άπόψεως δα-
πάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ.
Συγκρίνατε ά-
μερολήπτως. Με-
γάλοι εύκολία πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στοά Άρσκακίου—12

BLACK

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

Κ. Γ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

(ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ)

ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Τιμάται Δρχ. 100 μόνον διά τούς έγγραφομένους συν-
δρομητάς.

Μετά τήν έκδοσιν—έντός τοῦ τρέχοντος Μαΐου—ή τιμή θ'
αύξηθη ένεκα τών υπερόγκων έξόδων τής έκδόσεως.

Συνδρομηταί έγγραφονται καθ' ήμέραν παρὰ τῷ έκδότη :

«ΕΚΔΟΤΙΚΗ»

Όδός Εὐριπίδου 3 καί Πραξιτέλους 46. — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΔΡΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΜΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΓΟΥΣΤΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΠΤΗΝ

ΑΡΔΑΣΕΣ Κ. ΤΖΕΛΑΛΙΑΝ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1, ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ
Ιδιαίτεροι αΐθουσαι διά τās Κυρίες. Δέχεται καθημερινώς άπό
τάς 8 π.μ.—2 μ.μ. και 4—10 τό βράδυ, εν τῇ Νέῃ Κλινικῇ του ΟΔΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 36, (Όμόνοια).—Αθήνα. Τηλέφωνον (Νέον) 11-17

Δυρίαι!

Βάναζε γόνιμας τās φορέ-
ματάς σας με γερμανική βα-
φή μαρκας "ARTI" και δάε
ζίνου και νούργια.
Π. Α. Α. Α. Α.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμου 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αύλακωτές, Λάμες,

Λαμάκια, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρογωνίς,

Τάφ, κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Έξοχική έπαυλις διώροφος, με άφθονον πόσιμον ύδωρ κλπ,
χρειωδών κειμένη εις τό κέντρον Γλυφάδος αξίας δραχ. 200.000 πω-
λείται ή άνταλλάσσεται με άνάλογον οίκον ή και με οικόπεδον εις
άκτινα Πλάκας, Μακρυγιάννη, Νεαπόλεως, Κολωνακίου.
Πληροφορία Τυπογραφείον Σ. ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ (Λέκκα 7) 8-10 π.μ.

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

PUBLISHER

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Αποθεματικόν Δρχ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Αθηνάς 53

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Έπί τετραετίαν εις Παρίσιους σπου-
δάσας. Όλιγοήμερος και άνώδυνος थे-
ραπεία παθήσεων στόματος και οδόν-
των. Ούλήτιδας, δυσσομίαν και Ργο-
γίες ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΚΥΡΙΑΙ,

Έξαιρείται τά σημεία τής κοπώσεως
και τών φροντίων τά όσκα γηρά-
σκουν τό ποδωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΙΝΗ και άπομακρύνει τήν έμ-
φάνισιν τών ρυτίδων.

«NUTRICIA»

Όλλανδικόν Γάλα εις κόβιν
άποδουτυρωμένον κατά τό τέ-
ταρτον. Η μόνη άρίστη και
εύδηνή τροφή διά τās Βρέφη.
Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται
άπό τούς Ιατρούς. Έκτός τής
άνω τροφής διά τās Βρέφη, ή
Μεγάλη Έταιρία «NUTRICIA»
παρέχει και Γάλα τελείως ά-
ποδουτυρωμένον διά τās έν-
τερικώς παθήσεις ως και τό
φθμισμένον αύτής «BABEUR-
RE» (condensed buttermilk).
Πραφ. Αντιπροσώπ.: Σταδίου 24 Στρά

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσηματά Παθολογικά—Γυναικολο-
γικά—Νέα Διεύθυνσις: Όδός Πιπύων
117. Δέχεται 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και
κουζίνα. Πληροφορία στά γραφεία
σας.

ΤΙ ΑΚΑΘΑΡΤΗ ΓΛΩΣΣΑ...

ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ !

ΠΡΟΤΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΣ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ

ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

Αἱ μητέρες ἂς ἐνθυμῶνται πάντοτε ὅτι ἡ **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιὰ των ἰδίᾳ διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας καὶ νὰ θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ εἰς τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ἅτινα παραμένουσι ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων.

Εἶνε προτιμωτέρα εἰς κάθε περίπτωσιν, τοῦ ρετσίνελαιου καὶ ὧλων τῶν καθαρτικῶν σκευασιῶν.

Ἔχει εὐχάριστον γεῦσιν. Καθαρίζει, ὀρροίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὸν στομάχον καὶ τὰ ἔντερα. Δὲν προκαλεῖ ἀηδίαν, οὔτε φέρει ἐξάντλησιν.

Ἀντιπρόσωπος : **ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ**, Εὐριπίδου 6. — **ΑΘΗΝΑΙ**